

7 PEDAGOGIIKKA

7.1 Johdanto

¹Opetuksen tehtävänä on opettaa lapsi aktivoimaan erilaiset tajunnanlajinsa. Tässä työssä on tärkeää, että opettajalla on selkeä käsitys elämän ihanteista, jotta hän tietää kuinka hänen tulee ohjata. Hänen tehtävänsä on välittää nämä elämän ihanteet lapselle.

²Tavoitteena on herättää lapsessa tahto hyvään, kauneuteen ja tahto palvella.

³Tulevaisuudessa kasvatus ja koulutus tulevat tietenkin eroamaan merkittävästi nykyisestä, kun ihmiskunta on oppinut ymmärtämään elämän tarkoituksen ja mitä yksilön on opittava elääkseen järkevästi ja tehokkaasti.

⁴On kaksi tapaa auttaa ihmiskuntaa kehittymään: auttaa sitä kehittämään korkeampi emotionaalinen tajunta (mystikon menetelmä) ja auttaa sitä kehittämään mentaalinen tajunta ja hankkimaan terve järki (esoteerikon menetelmä). Näitä kahta menetelmää on kutsuttu rakkauden ja tiedon poluiksi.

⁵Kasvatusongelmiin ei kuulu ainoastaan lapsuuden ja kasvuvuosien ongelmat, vaan myös epäsosiaalisten yksilöiden uudelleen koulutus. Nämä ovat ongelmia, jotka vasta meidän aikamme on alkanut ymmärtää olevan todellisia ongelmia; ja esoteerikolle on ilmeistä, että ne ovat edelleen ratkaisematta, uskokoon opettajat ja pedagogit sitten mitä haluavat. Psykologia on edelleen embryonaalisella asteella, vaikka sen paisuvia kirjastoja jatkuvasti laajennetaan. Käytännöllisesti kaikki tajuntaa ja sen ongelmia koskeva jää vielä selvitettäväksi. Alitajunnan ongelmia ei ratkaista psykoanalyysillä. Ja ylitajunnan ongelmien olemassaoloa ihmiset eivät vielä tunne. He tekevät parhaansa valvetajunnan kaaoksen lisäämiseksi.

⁶Kehitys on vaihteellinen prosessi, ja nämä vaiheet luovat perustan luokkiin jakamiselle. Sama pätee tajunnan aspektiin ja sen eri asteisiin. On tärkeää oivaltaa, että korkeammilla asteilla olevat ymmärtävät alemmilla tasoilla olevia ja että alemmilla asteilla olevien on mahdotonta ymmärtää korkeammilla asteilla olevia. Pedagogiikkaan sovellettuna tämä tarkoittaa, että korkeammalle asteelle kuuluvia asioita ei opeteta alemmilla asteilla oleville. Analogia koulun eri luokkien kanssa ei ole täysin sovellettavissa tässä yhteydessä, sillä ”oppiminen” on vain uusien peräkkäisten tosiasioiden omaksumista.

⁷Aikamme koulutukseen liittyvä taikauskoisuus on sitä, että lapsen uskotaan ilman ohjausta itse kehittävän taipumukset oikeaan ja hyvään. Lapsi käy läpi inhimilliset kehitykseen ollen aluksi barbaariasteella. Lapsi oppii kokemuksesta, ja ympäristön käsitys herättää lapsen vastaavan piilevän käsityksen. Jos se oppii tuntemaan ihmiset heidän vähiten elinkelpoisia luonteenpiirteitään seuraten, tulee siitä itsestään pian elämään kelpaamaton.

⁸Ei ole helppo asia minälle oppia hallitsemaan uudet verhonsa uudessa inkarnaatiossa. Jos ne on idiotisoitu ja raaistettu jo varhaisessa iässä, on se inkarnaatio yleisesti ottaen epäonnistunut. Silloin minän alitajuinen vaisto ei saa koskaan tilaisuutta kehittyä, ja yksilö jää harhautuneeksi olemassaoloon, jossa ihmiset osoittavat inhimillisyyden ja terveen järjen puutetta.

⁹Kasvattajien pitäisi yrittää ymmärtää, mitä tietämättömyyden väärinkäytön idiotisoima sana ”vapaus” tarkoittaa. Se viittaa moniin eri ilmiöihin. Nykyisin vapaus näyttää vastaavan suunnilleen samaa kuin kaaos, joka tapauksessa laittomuutta, itsevaltaisuutta, mielivaltaisuutta. Esoteerikko vaikuttaa olevan ainoa, joka tietää, että vapaus tarkoittaa ainoastaan ”vapautta kehitykseen” ja kaikkea mikä tähän oikeuteen sisältyy. Pitäisi ehkä pystyä ymmärtämään, ettei yhteiskunta voi säilyä ilman lakia. Kouluttajien toivotaan oivaltavan, että kaikki lapset on opetettava olemaan loukkaamatta toisten oikeuksia (mikä on itse laki). Vapauteen kuuluu ”oikeus valita elämäntavot” peruskoulutuksen suorittamisen jälkeen. Mutta sitä oikeutta ei käytännössä ole, sillä siihen mennessä vanhemmat, opettajat ja papit ovat jo idiotisoineet lapsen. On totta, että lapset ovat lupauksia. Mutta heidän säästämisenä idiotisoitumiselta ja robotisoitumiselta vaatii paljon.

¹⁰”Lain mukaan jokaisella ihmisellä on oikeus siihen vapauteen (ymmärtämyksestä ja

kyvystä riippuen), jonka hän on kerran hankkinut ja jota hän jatkossa lainmukaisesti soveltaa”, siihen vapauteen elämän suhteen, joka kuuluu hänen kehitystasolleen.

¹¹Nykyisestä elämän suhteen täydellisen harhautuneesta pedagogiikasta puuttuu tietenkin vapauden lain ymmärtämys ja tämän lain soveltaminen lasten kasvatukseen. Lapsella on oikeus huolenpitoon, ymmärtävään kohteluun, oikeus saada mahdollisuus koulutukseen. Mutta siinä määrin kuin lapselta puuttuu ymmärtämys ja kyky, hänen vapauttaan on rajoitettava. Äärimmäisen harvoille lapsille voidaan antaa rajoittamaton vapaus, vain niille, jotka ovat ykseysasteen rajalla. Toisille vapaus voi aiheuttaa tuhoisia seurauksia elämässä.

¹²Lapsi on barbaariasteella niine taipumuksineen, jotka se kerran tällä asteella kehitti. Tyyppillisimpiä piirteitä ovat itsetehostus, vallanhalu (uhma), omistushalu, oikeus kaikkeen (mikä kuuluu toisille), hävittämisen halu, vahingonilo ja julmuus. On selvää, että kyseiselle ylimielisyydelle on asetettava rajat.

¹³Kasvattajan kieltoja vastaavat myöhemmin elämässä yhteiskunnan lait ja elämän suhteen Laki. Lapsen täytyy (kuten kotieläinten) oppia huomioimaan tiettyjä sääntöjä ja että niiden ylittamisestä tulee seurauksia, yleensä tilapäinen etujen menetys tai vastuu hyvittää, kun mahdollisuus tarjoutuu.

¹⁴Ajattelemattomilla äideillä on turmiollinen tapa mielivaltaisesti kieltää ja sen jälkeen sallia. Tämä tuhoaa lapsessa vaiston, joka on lain ymmärtämisen edellytys. Jokaisen kiellon täytyy olla hyvin harkittu, järkevästi motivoitu ja vankkumaton. Laki on laki, tietenkin erilainen eri tasoilla ja lain välttämättömyyden ymmärtämyksen mukainen.

¹⁵On kohtalokas psykologinen virhe perustaa yhteiskunnan säilymiselle välttämättömät oikeudelliset käsitykset uskonnollisille käsityksille. Elämäkatsomuksen muuttuessa katoavat myös oikeuskäsitykset ja nuorisosta tulee kaikenlaisten barbaaristen illuusioiden, jos emme sanoisi rikollisten mielikuvien uhreja.

¹⁶On väärin pakottaa lapsille metafyyysisiä käsitteitä, joilta puuttuu todellisuusperusta, minkä he myöhemmin elämässä oivaltavat. Uskonnollisia oppeja ei pitäisi esittää horjumattomina dogmeina, vaan eri aikojen tapoina selittää olemassaoloa. Nuorisolle täytyy antaa täysi vapaus omaksua mitkä tahansa työhypoteesit. Tosiasiat ovat tärkeitä myös työhypoteeseille. Jotkut tyytyvät väitettyihin ”tosiasioihin”. Älykkäät vaativat loogisesti ja psykologisesti kestävästä tosiasioista koostuvan täydellisen järjestelmän. Niitä ”historiallisia tosiasioita”, joille uskonnot perustuvat, ei voi pitää kiistattomina. Se, että lukemattomat miljardit ihmiset ovat uskoneet johonkin asiaan ja puolustaneet sitä, ei ole mikään todiste. Uskonnolliset dogmit ja lainvoimaiset todisteet eivät ole mitään todisteita. Vain kumoamattomat oikeat järjestelmät ovat työhypoteeseina täysiarvoisia. Niiden täytyy selittää yksinkertaisesti ja ilman ristiriitaisuutta aiemmin selittämättömiä ilmiöitä sekä elämän tarkoitus ja päämäärä.

¹⁷Ihmiskunnan nykyisellä kehitystasolla hyvä annos tervettä skeptisyyttä vallitsevia uskonnollisia, filosofisia ja tieteellisiä ideologioita kohtaan on loogisesti nähden ainoa puolustettava asenne. Siten ei sanota mitään siitä, mikä on mahdollista hyväksyä tulevaisuudessa.

¹⁸Vielä ei ole koskaan esiintynyt nimen arvoista kulttuuria historiallisena aikana (maailmanhistorian viimeisten kahdentoista tuhannen vuoden aikana, aina Poseidonin uppoamisesta saakka vuonna 9564 e.a.a.). On ollut yksittäisiä yksilöitä (esoteerisissa tietokouluissa koulutettuja, usein vihkiytymättömien opettajia) ja pienempiä klaaneja, jotka ovat levittäneet hohtoa lyhemmälle aikakaudelle. Mutta siitä askel kansalliseen kulttuuriin oli pitkä. Mikään uskonto ei ole kyennyt luomaan kulttuuria, jonka ominaisuudet ovat universaalinen veljeys (mutta ei tasa-arvo), suvaitsevaisuus, vapaus, totuus ja oikeus. Olemassa olevista kulttuurin aloitteista saamme kiittää suuria humanisteja.

¹⁹Kulttuurin saamme vasta juuri alkaneena aikakautena. Niin sanotun kulttuurin, jota meille nyt tarjotaan, voimme ilman suurempaa haittaa laittaa hyllylle, me voittaisimme antamalla sen valua likaämpäriin. Vain luonnontieteet antavat meille todellisuustietoa. ”Kulttuuritieteiden” sisältö kuuluu fiktioiden piiriin.

7.2 Kehitysasteet

¹Monadi–minä herää hitaasti tietoisuuteen saadessaan uudelleen yhteyden fyysiseen todellisuuteen. Ja koska uusi yhteys on tarpeen aiemmin hankitun tiedon uudelleenmuistamiseksi, meidän tulisi ymmärtää, kuinka tärkeää lapsen ohjaaminen on aina sen ensimmäisestä ikävuodesta alkaen. Jos lapsi saa elää ympäristössä, joka on yleisesti hyvin orientoitunut todellisuuteen (ei vallitseviin ideologioihin), silloin sillä on suuret mahdollisuudet saavuttaa korkeampi kehitystaso.

²Kasvuvaiheissa kaikki saavat käydä läpi ihmiskunnan eri kehitystasot. Se voi tapahtua hitaammin tai nopeammin tai se voi olla mahdotonta riippuen ympäristöstä: vanhemmista, sisaruksista, kavereista, opettajista. Jos nämä yksilöt ovat alemmilla asteilla kuin lapsi, on olemassa vaara, ettei hänen inkarnaatiostaan tule sitä, mikä siitä olisi voinut tulla, erittäin suuri riski, jopa menetetty elämä. Näin vakava on se parantumaton vahinko, jonka tietämättömyys, ajattelemattomuus, valitettavasti myös ilkeys voivat aiheuttaa yksilölle näillä korkeammilla, ykseyden tunteen ja perspektiivitajunnan hankinnalle arkaluonteisilla asteilla. Inkarnaatioverhoissa olevat instrumentit (keskukset), joiden on tarkoitus vastaanottaa näiden korkeampien molekyyli-lajien hienompia värähtelyjä, voivat ehdottomasti kangistua, jos lasta kohdellaan raa'asti.

³Nykyisessä demokraattisessa yhteiskunnassa, jossa kaikki ovat ”yhtäläisiä” (yhtä hyviä ja lahjakkaita ja ilmeisesti myös samalla kehitystasolla) voi vain säälitellä niitä kulttuuri- ja humanistiminuuksia, jotka inkarnoituvat auttaakseen ihmiskuntaa löytämään tien ulos illusioiden ja fiktioiden pimeydestä.

⁴Korkeamman asteen saavuttaneilla ei ole suuria mahdollisuuksia saada syntyä sopiviin ympäristöihin ja saada heidän ymmärtämismahdollisuuksiaan vastaavaa kasvatusta ja koulutusta. Yleensä he saavat käyttää jälkimmäisen osan inkarnaatiostaan vapautuakseen niistä emotionaalisista illusioista ja mentaalisista fiktioista, joilla sopimattomat vanhemmat, opettajat ja toverit ovat heitä idiotisoineet heidän kasvu- ja koulutusvuosinaan.

⁵Siksi heille on sitäkin tärkeämpää, että he työskentelevät ihmiskunnan mentaalisuuden kohottamisen hyväksi ja ennen kaikkea levittävät esoteerisia tosiasioita järkevissä yhteyksissä, mikä on ainoa mahdollisuus levittää tervettä järkeä.

⁶On erittäin valitettavaa, että vanhojen ”sielujen” (joilla on piilevää esoteerista tietoa) on pakosta läpikäytävä tavalliset koulut, asevelvollisuuskoulutus ym. Siten ihmiskunta tekee rikoksen hyväntekijöitensä kohtaan ja sen on kannettava seuraukset. Jaloja sieluja ei loukata rankaisematta. Ja ihmiskunnan oma kärsimyksen tie on riittävä todiste siitä. Niillä, jotka inkarnoituvat (uhrautuvat auttamaan), on oikeus parempaan kohteluun. Yleensä heistä on aina tehty marttyyreja.

⁷Alemmilla asteilla olevien rajoittunut ymmärtämys on todellinen ongelma korkeammilla asteilla oleville. Vasta meidän aikanamme tämä psykologinen ongelma on alettu ymmärtää. Eräs kasvatusteorian suurimmista puutteista on ollut, ettei ole ymmärretty, että tässä on ongelma ratkaistavaksi. Tämä ongelmanratkaisukyky tekee opetuksesta taiteen, jolloin päättäysmenetelmältä voidaan välttyä. Ihmisten opettaminen käsittämään on kyky, joka useimmilta opettajilta vielä puuttuu. Mutta tämä on se taito, joka vangitsee oppilaiden mielenkiinnon ja herättää heidän innostuksensa opettajaa kohtaan.

⁸Nuorempi sukupolvi voi harvoin hyödyntää vanhemman sukupolven kokemukset, myös silloin kun nuoremmalla on tieto piilevänä. Tämä johtuu siitä, että piilevä tieto herää eloon yleensä vain kokemusten kautta ja nämä yleensä puuttuvat. Ymmärtämys on tosin olemassa, mutta halu ymmärtää tukahtuu, koska vanhemmat eivät kohtaa lasten tarpeita rakastavasti ja kohtelevat heitä muutoinkin väärin, ankaruudella tai välinpitämättömyydellä. Sukupolvet vie-raantuvat toisistaan.

⁹Yleinen tieto kehitysasteista ja horoskoopin osoittama tieto vastasyntyneen lapsen kehitysasteesta antavat vanhemmille mahdollisuuden seurata kasvavan lapsensa enemmän tai

vähemmän nopeaa ihmiskunnan mennyttä evoluutiota koskevaa kertauskurssia.

¹⁰Sivistyneissä maissa, joissa on kehittynyt koulujärjestelmä, yliopistot ja tekniset korkeakoulut, useimmat inkarnoituneet ihmiset ovat sivilisaatioasteella, vähemmistö kulttuuriasteella ja poikkeukselliset yksilöt humaniteetti- ja idealiteettiasteella. Edellyttäen, että ihmiskunta kehittyy niin pitkälle, että sen johtajat oivaltavat hylozoiikan ylemmyyden työhypoteesina, tullaan myös koulutusjärjestelmä organisoimaan uudelleen siten, että se vastaa eri kehitysasteilla olevien mahdollisuutta todellisuuden ymmärtämiseen.

¹¹Ne, jotka ovat mentaalisesti saavuttaneet perspektiivijattelun tason, voivat siten helpommin omaksua todellisuustutkimuksen tulokset tutkimalla eri tieteenalojen periaatekokoelmaa, niitä jokaisen tieteenalan todellisuustutkimuksen, menetelmien ja järjestelmien ymmärtämiselle tarpeellisia peruskäsitteitä, ymmärtämyksen kannalta merkityksellisiä yksityiskohtia lukuun ottamatta.

¹²Tarkoituksenmukainen koulutus, joka huomio lasten mahdollisuuden tajunnankehitykseen, edellyttää psykologeja, jotka kykenevät määrittämään lasten kehitysasteet. Siihen heiltä puuttuu vielä kaikki edellytykset, ennen kaikkea esoteerinen tieto eri kehitysasteista. Nykyisillä testausmenetelmillä he eivät koskaan saavuta lasten alitajunnassa olevia piileviä kykyjä. On tapahtunut, että humaniteettiasteen saavuttaneita yksilöitä on pidetty ”erittäin lahjattomina ja jatkokoulutukseen sopimattomina”.

¹³Humaniteettiasteella olevat eivät useinkaan ole kiinnostuneita koulusta, koska se ei kykene herättämään eloon heille olennaista. Monet jäävät kehittymättömiksi sen tähden, ettei heitä kiinnosta kaikki se, minkä he ovat jo omaksuneet. Tietenkin usein myös siksi, etteivät he koskaan saa tilaisuutta uudelleenmuistamiseen. Jos lapsi ei ole kiinnostunut, hänen tulee antaa kokeilla kaikkea mahdollista, jotta voitaisiin todentaa, onko lapsi liian alhaisella tai liian korkealla tasolla. Jos taso on korkea, on lapselle annettava vapaus itse etsiä ja löytää oma tiensä ja sille on annettava mahdollisuus itseopiskeluun mitä erilaisimmissa aineissa.

¹⁴Vasta kausaaliminä kykenee vahvistamaan lapsen edellytykset, sen ominaisuudet ja kyvyt. Sen hän tekee tutkimalla sarjan edellisiä inkarnaatioita. Vasta 45-minut kykenevät vahvistamaan emotionaalisten ja mentaalisten ominaisuuksien ja kykyjen prosenttimäärän, ihmisen eri verhoissa olevien keskustun kunnan, ja mitkä keskukset tulisi ensisijaisesti kehittää. Sanotusta pitäisi ilmetä, että eksoteerinen koulutus ei voi koskaan olla muuta kuin umpimähkäistä kokeilua, ennen kaikkea korkeammalla kehitysasteella olevien yksilöiden suhteen.

¹⁵Opettajat arvioivat lapsen sen oppimiskyvyn ja matkimiskyvyn mukaan (sen ”käsittämiskyvyn” mukaan), mutta eivät ole lainkaan tietoisia lapsen kyvystä ymmärtää, koska tämä ei ilmene konkreettisesti (ilmaisutaito puuttuu).

¹⁶Looginen käsittäminen etenee yleisestä yksittäiseen, ei päinvastoin niin kuin aikamme pedagogit näyttävät uskovan. He eivät ole koskaan ymmärtäneet käsittämisen psykologiaa, ja filosofit näyttävät unohtaneen sen. Yksityiskohdat on tarkoitettu kunkin erikoisalan asiantuntijoille, ei niille, jotka tahtovat omaksua tietojärjestelmän. Niin kauan kuin muistineraja pidetään koulun oppivaloina, ei perspektiivitajunnan hankkineita tulla koskaan arvostamaan täydelliseen arvoonsa.

¹⁷Aiemmin ”vihitylle” koko kouluopetus on yhtä marttyyriutta, koulutus, joka on tarkoitettu ensisijaisesti barbaariasteella tai sen läheisyydessä oleskeleville. On ymmärrettävää, että monet nuoret kieltäytyvät osallistumasta sellaiseen, ja opettajansa arvioivat heidät sen mukaisesti.

¹⁸Pedagogiikka ja psykologia, jotka tutkivat tajunnan aspektia, ovat edelleen erittäin alkeellisellä asteella. Yleisesti ottaen voidaan sanoa, että nämä tieteenhaarat tyydyttävät suuren enemmistön tarpeet. Mutta parhaimmistaan (15 prosentin ryhmään) kuuluvat yksilöt jäävät ”ongelmalapsiksi”, ollen usein surunlapsia (vaikka kaikki järjestyykin myöhemmin elämässä).

¹⁹Neljännän ja seitsemännän ikävuoden välillä triadiverhossa oleva minä oppii käyttämään organismia ja sen eetteriverhoa, seitsemännän ja 21. ikävuoden välillä emotionaaliverhoa, 22. ja 28. ikävuoden välillä mentaaliverhoa, minkä jälkeen kulttuuriasteen saavuttaneen minän

tulisi kyetä vastaanottamaan vaikutteita kausaalitajunnasta. Kuudentena ikä kautena (36–42-vuotiaana), minä yleensä muotoilee saavuttamaansa kehitystasoa vastaavan maailman- ja elämä katsomuksen, joka useimmissa tapauksissa jää lopulliseksi siinä inkarnaatiossa. Jos saadut kokemukset ovat pakottaneet minän muuttamaan sen automaattisesti omaksuman yleisesti hyväksytyn katsomuksen, voi tuloksena olla täysin uusi todellisuutta ja elämää koskeva katsomus. Jos mitään uutta ”kriisiä” ei tapahdu yhdeksännen ikäkauden aikana (56–63-vuotiaana), silloin yksilö on saavuttanut kypsyyspisteensä, minkä jälkeen Augoeides menettää kiinnostuksensa yksilön kehitykseen.

²⁰Yleensä vasta yksilön saavutettua viidennen ikä kautensa ($5 \times 7 = 35$ vuotta), häntä alkaa kiinnostaa elämän tarkoitus ja päämäärä, ja seitsemäntenä ikä kautena ($7 \times 7 = 49$ vuotta) hän on saavuttanut vaadittavan elämäkokemuksen voidakseen toimia elämä katsomuksen opettajana. Kirjailijat aloittavat yleensä liian varhaisessa iässä, ja sen tähden he eivät kykene edistämään ihmiskunnan tajunnankehitystä.

7.3 *Opimme elämää varten?*

¹Useimmat ihmiset, joilla olisi pitänyt olla tilaisuus kehittää omaa harkintakykyään, eivät ole koskaan oppineet erottamaan, mitä he tietävät ja mitä he eivät tiedä, eivätkä oppineet hyllyttämään lausuntoaan siihen saakka, kunnes ovat hankkineet asiaa koskevaa todellista tietoa. Heille ei ole opetettu tätä perustavaa oivallusta, kunnon todiste useimpien saaman loogisen koulutuksen arvosta. Sen sijaan pidetään kaiken suoralta kädeltä selittämisen kykyä yleisivistyksen merkinä. Niinpä useimpien lausunnot ovatkin pelkkiä väärinkäsityksiä. Kohdattaessa luonnollisen vastakysymyksen kaikille selityksilleen (mihin tosiasioihin perustatte sanomanne?) useimmat jäisivät sanattomiksi. Enin siitä, mikä useimmille on itsestään selvää (arkipäiväisen kokemuksen pikkuasioita lukuun ottamatta), on väärin. Kun ihmiskunta on saavuttanut tämän oivalluksen, se on hankkinut kriittisen järjen. Siihen on vielä pitkälti matkaa.

²Useimmat älylliset ihmiset tyytyvät opiskeluaikanaan hankkimaansa tietoon ja siihen, että he saavat jakaa toisille omaksumansa käsitykset ja ilmaista oman emotionaalisuutensa suorituskyvyn. Useimmat näyttävät lopettaneen oppimisen lopetettuaan koulun. Syy on koulun, joka ei ole opettanut heille edes sitä, että koulu on tarkoitettu kehittämään juuri itseopiskelun taitoa. Vieraita kieliä opiskelemme, jotta voisimme tutkia vieraiden kielten kirjallisuutta, emme tunteaksemme itseämme ”oppineiksi”. Esoteerikko asettaa täysin erilaisia vaatimuksia itselleen. Hän tahtoo vapauttaa ihmiskunnan sen enemmän tai vähemmän lapsenomaisista tai alkukantaisista illuusioista ja fiktioista ja antaa sille vahvan perustan, jolle rakentaa, perustan, joka takaa turvallisuuden, varmuuden, avartuneen perspektiivin ja elämänluottamuksen. Missään tapauksessa hän ei tahdo myötävaikuttaa vallitsevien ideologioiden vahvistamiseen, vaan osoittaa tien ulos labyrintista. Hän ei tahdo elää tyydyttäkseen ihmisten sensaatiohalua tai heidän pinnallistavia ajanvietetarpeitaan. Hän ei välitä rahasta tai maineesta, vaan odottaa pikemminkin maailman pilkkaa ja halveksuntaa, mikä on kaikkien uranuurtajien kohtalo.

³Vaikka historia onkin suurelta osalta fiktionalismia, elävät koulutetut kuitenkin sen ”älyllisessä ilmapiirissä”, ja siihen pitäisi olla jokseenkin perehtynyt, jos haluaa oppia ymmärtämään historiasta peräisin olevia katsantotapoja. Voidaan olettaa, että kouluopetus huolehtii siitä, että ihmiset voivat orientoitua nykyajassa. Mutta vain esoteerikolla on mahdollisuus päästä pidemmälle, ja vaikka me emme voi ennakoita, mitä vallanpitäjät järjestävät meidän osallemme lähitulevaisuudessa, voi esoteerikko kuitenkin valmistautua tuleviin inkarnaatioihin, kohdatakseen nämä hyvin varustautuneena.

⁴Esoteerikko elää omaa elämäänsä ideoiden maailmassa. Elämä fyysisessä maailmassa, emotionaalisten illusioiden ja mentaalisten fiktioiden maailmassa ei voi enää vangita hänen huomiotaan, vaikka se onkin hänen toimintakenttäänsä ihmiskunnan palveluksessa. Tämä hänen toimintansa on suurelta osin tuhoisaa, koska hänen avunantonsa on pääasiassa ihmisten vapauttamista ympäristön heille tyrkyttämistä katsantotavoista. Rakentavaa se on siinä mielessä,

että se tahtoo korvata fiktiot todellisuuskäsitteillä.

⁵Esoteerikolle enin siitä, mitä nykyisissä kouluissa ja oppilaitoksissa opetetaan, on ajan tuhlausta. Nykyiset koulutusmenetelmät sopivat sivilisaatioasteella oleville yksilöille. Sen sijaan ne ovat kohtalokkaita humaniteettiasteella oleville, sillä ne idiotisoivat terveen järjen pakottamalla humanisteille kaikenlaisia fiktioita ja illuusioita, joista monet eivät sitten koskaan voi vapautua. Ainoa tieteenhaara, joka antaa todellisuustietoa ainakin osasta fyysistä maailmaa, on luonnontiede. Muinaisten opettajien tietoa (esoteriikkaa) ei ole saatavilla kirjallisuudessa, joka siinä määrin kuin se sisälsi jotain arvokasta, välitti tämän symbolisessa muodossa.

⁶Esoteriikan opiskelun aloittavien on tärkeää tietää, että on olemassa vaara, että he väärinymmärtävät paljon sellaista, mikä on jälkeen päin oikaistava. Tämä johtuu siitä, että käsitäminen etenee yleisestä yksittäiseen, ja että yksityiskohtaa ei voi käsittää oikein, ennen kuin se on asetettu oikeaan yhteyteensä. Tämä opetusopillinen periaate on nykyisessä pedagogiikassa unohdettu. Se alkaa yksityiskohdista ja koko opiskelusta tulee yksityiskohdille perustuvaa muistitietoa vailla todellista ymmärtämystä. Tämä tekee nykyisestä opetuksesta sietämättömän niille, joilla tieto on piilevänä ja jotka vaistomaisesti vaativat tietää yksityiskohtien tarkoituksen, ennen kuin he voivat kiinnostua niistä.

⁷Akateemikot vaikuttavat ajattelevan, että vain tohtorit, dosentit ja professorit käsittävät jotain ja että vain heillä on oikeus lausua mielipiteensä teologisista, filosofisista ja tieteellisistä ongelmista. Esoteerikolla on vastakkainen käsitys. Akateeminen koulutus on pikemminkin idiotisointia todellisuus- ja elämänongelmien oivaltamisen ja ymmärtämisen suhteen. Yliopistot ovat erikoiskouluja, ja niiden ilmapiiri on klikkihenki. Mutta sellaisella koulutuksella kukaan ei saavuta ideain maailmaa tai pääse yhteyteen planeettahierarkian kanssa.

⁸Ihmiset rukoilevat sitä, mikä heidän täytyy itse hankkia. He pyytävät ”valoa” (tietoa), jota he eivät voi vastaanottaa, tietoa, jota he voivat vain väärinkäyttää. Kuten koulussa ei voi opettaa alemmilla luokilla oleville sitä, mitä ylemmillä luokilla opetetaan, niin myös elämässä. Se, joka ei ole hankkinut kykyä ymmärtää, ei voi vastaanottaa käsittämättä väärin, mistä vallitsevat idiologiat ovat todisteena. Vastaanottamansa valon he ovat muuttaneet pimeydeksi. Tiedon he ovat joko vääristäneet tai väärinkäyttäneet. Yksi on varmaa. Kenenkään ei tarvitse pyytää ”lisää valoa”. Se virtaa niille, joka kykenevät näkemään. Eikä valosta ole hyötyä sokeille.

7.4 Laiminlyöty elämäntieto

¹Kouluopetus näyttää edelleen koostuvan täysin tarpeettomien tosiasioiden ahtamisesta nuorison aivoihin. Todellinen koulunero on edelleen muistinero. Piilevän elämänymmärtämyksen omaavilla todellisilla lahjakkuuksilla, niillä, joiden on vaikea muistaa kaikki yksityiskohdat, vaikea selittää, mitä kirjassa lukee, niillä, joiden on vaikeaa sanella ulkoläksy (jonka he ovat tavallisesti unohtaneet), ei ole mitään mahdollisuuksia kilpailla ”koululahjakkuuksien” kanssa.

²Kuinka usein tapaamme myöhemmin elämässä yksilöitä, jotka kuuluvat sekä kulttuuriasteelle että humaniteettiasteelle ja jotka voivat kertoa, kuinka ”vaikeaa” heillä oli koulussa, mitä marttyyriutta koko koulunkäynti oli ollut ja että heidän opettajansa leimasivat heidät lahjattomiksi, toivottomiksi tapauksiksi, jotka tuskin kykenivät läpäisemään tutkinnot.

³Mitä nämä, jotka ovat kymmeniä tuhansia inkarnaatioita vanhempia kuin koulutoverinsa, tekisivät sillä koulujen opettamalla elämään kelpaamattomalla roskalla, jonka kaikki kiiruh-tavat unohtamaan niin pian kuin ovat suorittaneet ylioppilastutkinnon? Mitä hyötyä heille oli oppia, mihin ihmiset ennen uskoivat, kuinka ennen käyttäydettiin elämässä, mitä väärinkäsi-tyksiä heillä nyt on useimmista elämänilmiöistä?

⁴Karsikaa pois merkityksettömyydet ja opettakaa lapsille, mitä heidän tarvitsee tietää, kun he lähtevät ulos elämään! Se on jotain täysin muuta kuin se tietämys, jonka jokainen aineopettaja katsoo elintärkeäksi. Niin kuin se nyt on, he ovat neuvottomia kohtaamiensa tehtävien edessä, kun heidän on määrä orientoitua yhteiskunnalliseen elämään. Heidät on tietosanakirjojen tavoin ahdettu täyteen elämään kelpaamattomia tosiasioita ja he tekevät virheitä toisensa jälkeen.

Vanha sanonta ”me emme opi koulua vaan elämää varten” on tyypillinen näille pedagogeille, jotka eivät ole koskaan oppineet tuntemaan elämää. Muuten he eivät olisi ”tuputtaneet nuorisolle” sellaisia tarpeettomuuksia.

⁵Kouluissa tulee hankkia todellisuutta- ja elämäntietoa. Mutta sen merkitystä eivät ikivanhojen skolastisten ja kaavamaisten menetelmien mukaan koulutetut pedagogit vielä aavista. Koko koululaitos olisi tarpeen radikaalisti muuttaa. Mutta missä on mies? Mikään komitea ei tule koskaan onnistumaan.

⁶Pedagogien on täysin aiheellista pohtia, miksi tieto ei tuo mukanaan viisautta, miksi ihmiset eivät ole oppineet edes elämään kitkattomasti yhdessä. Harhautuneisuudelle on kuvaavaa, ettei ole oivallettu näiden ongelmien tärkeyttä. Vai emmekö ajattele, että kysymyksen, kuinka opimme elämään, pitäisi olla perustavanlaatuinen? Koulun ensisijainen tarkoitus ei ole ahtaa lapset täyteen tosiasioita, joita he eivät ymmärrä eivätkä osaa käyttää. Lasten on muuten paljon helpompi käsittää elämänperspektiivit (he ovat ”vanhoja sieluja”) kuin pedagogien, jotka ovat hukkuneet hajanaisten tosiasioidensa kokoelmiin.

⁷Minkä kehitysasteen lapsi on saavuttanut ja kuinka sitä on autettava saavuttamaan seuraava korkeampi aste, ovat kaksi kysymystä, joiden tulevaisuuden pedagogit katsovat olevan keskeisiä.

⁸Älykkyyden merkityksen yliarviointi elämän suhteen on johtanut vastaavaan verrattomasti tärkeämmän emotionaalisuuden aliarviointiin. Hallitsemalla emotionaalisuutensa yksilö tekee itsestään pyhimyksen ja ratkaisee kaikki ne ongelmat, jotka tekevät ihmisistä onnettomia, elämään pettyneitä, useimpiin asioihin tyytymättömiä, avuttomia yksinäisyydessään ja hylätyksi tulemisen tunteessaan. Jos lapset saisivat oppia tähän kuuluvia hyvin yksinkertaisia läksyjä, näyttäisi elämä heille toisenlaiselta, kun he nyt usein päätyvät pessimismiin, elämänväsymykseen (jo emme sanoisi elämäntuskaan) ja ihmisten halveksuntaan.

⁹Elämä on koulu, jossa useimmat ihmiset epäonnistuvat. Mutta jos heillä olisi elämänymmärtämystä, he läpäisisivät kokeen loistavasti. Olemme täällä kehittääksemme erilaisia tajunnanlajejamme, jotta ne voisivat ratkaista omat henkilökohtaiset elämänongelmamme.

¹⁰Vika useimpien ihmisten asenteessa toisiin on, etteivät he perehdy toistensa elämänkatsomukseen. Ihmisten elämänkatsomus riippuu suurelta osin kehitystasosta ja elämäntilasta. Sen, joka tahtoo auttaa ihmisiä heidän elämänongelmissaan, on voitava jättää oma näkemyksensä huomiotta ja syvennyttävä autettavan näkemykseen. Ihmistä ei voi auttaa pakottamalla hänet hyväksymään käsityksen, jota hän ei voi ymmärtää ja jolle hänellä ei siten ole käyttöä. Sen tähden fanaatikko on auttajaksi kelpaamaton. Hänellä on erehtymättömyysresepti, yksi ja ainoa pelastava lääke.

¹¹Viisas ottaa ihmiset sellaisina kuin he ovat, hän ei yritä tehdä heistä toisenlaisia, ei korjata heidän mielipiteitään, eikä vaatia heiltä mitään, mikä ylittää heidän käsityskykynsä. On kohdalokas virhe arvostella muita omasta näkökulmastaan. Olemme kaikki erilaisia, koska jokaisella yksilöllä on oma ainutlaatuinen luonteensa, oma kehitystiensä, omat departementtinsa, oma horoskooppinsa, oma kasvuympäristönsä, oma perheensä, omat ystävänsä, useimmissa suhteissa omat ainutlaatuiset elämäkokemuksensa, hänen oma käsityksensä noista kokemuksista. Mitä pidemmälle yksilö jatkaa kehitystään kokemuksiin työstämällä, sitä enemmän hän ”yksilöllistyy”.

¹²Toisten yksilöllisyyden ymmärtäminen on tulosta antaumuksesta, osanotosta, toivomuksesta ymmärtää voidakseen auttaa, eli pitempiäikäisen ihmistutkimuksen tulos. Arviointi ”ensi-vaikutelman” mukaan, tavallisten latteuksien mukaan, todistaa vallitsevasta eriskummallisesta elämäntietämättömyydestä.

¹³Ymmärtämisen mahdollisuus on siinä, että ”yksittäinen sisältyy yleiseen”. Mutta silloin on täytynyt omaksua myös tämä ”yleinen”.

¹⁴Elämässä toisensa jälkeen teemme yhä uudelleen samat virheet, kunnes tuhannet samankaltaiset kokemukset muodostavat niin suuren varaston, että se voi ilmetä vaistona. Jokaisessa

uudessa elämässä voimme tehdä minkä tyhmyyden tahansa. Mutta jos kokemusvarastomme on kyllin laaja, emme tee samankaltaista tyhmyyttä samassa elämässä. Tämän tosiasian ymmärtämisestä johtuu sanonta: kerran tehty on virhe, kaksi kertaa tehtynä se on tyhmyyttä.

¹⁵Erehdyksistähän me opimme. Sitä ”menetelmää” käyttää myös planeettahierarkia. Se asettaa yksilön (ja mitä korkeampi taso, sitä useammin) tiloihin, joissa hänen on pakko käyttää emotionaalisia ja mentaalisia kykyjään äärimmilleen. Jos hän onnistuu näissä kokeissa, hän saa kokea uusia. Jos hän epäonnistuu, osoittaa se vain mitä varustuksesta puuttuu. Vallitsevan teologian saatanallinen piirre on siinä, että kaikki nämä enemmän tai vähemmän väistämättömät erehdykset leimataan anteeksiantamattomiksi, ikuisen rangaistuksen ansaitseviksi synneiksi. Sellaisen opin edelleen hyväksyminen osoittaa ihmiskunnan mentaalisen kehitystason.

¹⁶On tärkeää, että ihmisille opetetaan teologisten fiktioiden ja moralistien pötypuheen sijaan mitä rakkaudella ja vihalla tarkoitetaan. Analyysi siitä, mikä näissä kahdessa emotionaalisessa perustarpeessa (vetovoimassa ja poistyyöntövoimassa) piilee, selventäisi, mitä pitäisi edistää ja mitä vastustaa.

¹⁷Ihmisen niin kutsuttu jumalan ja lähimmäisen rakkaus on emotionaalista vetovoimaa. Sellainen vetovoima on välttämätön, sillä se on kaikkien jalojen tekojen liikkeellepaneva voima. Mutta se ei kuitenkaan riitä viisaaseen toimintaan, ei edes järkevään toimintaan. Rakkaus vailla ymmärtämystä, vailla arvostelukykyä, on ollut syynä lukemattomiin ja mitä uskomattomimpiin mielettömyyksiin ja aiheuttanut loputtoman paljon tarpeetonta kärsimystä kaikille osapuolille. Erityisesti kasvatuksen suhteen tällainen rakkaus on usein hukkaan heitettyjen elämien perusta. Rakkauden täytyy yhdistyä viisauteen. Muussa tapauksessa se voi olla kohalokasta.

¹⁸Kaikilla on oikeus omaan käsitykseen. Mutta se ei tarkoita (niin kuin muutamat sofistit Protagoraan tapaan ajattelevat), että kaikki yksilölliset käsitykset ovat oikeita. Päinvastoin ovat useimpien käsitykset useimmista asioista virheellisiä: ne eivät ole yhtäpitäviä todellisuuden kanssa. Selvimmin tämä ilmenee lasten käsityksissä. Ihmisten käsitykset muuttuvat jatkuvasti. Ovatko kaikki nämä tilapäiset näkökannat yhtä oikeutettuja, yhtä järkeviä? Tämä väärä käsitys samanvertaisuudesta saa ihmiset paheksumaan arvostelua. ”Pitää olla kiltti” ja antaa lasten ja idioottien saada tahtonsa läpi ja harjoittaa ilkivaltaa yhä suuremmassa määrin.

¹⁹On tärkeää, että nuoret ihmiset löytävät oikeat paikkansa ammatillisessa ja yhteiskunnallisessa elämässä. Muuten heidän luonnolliset taipumuksensa tyrehtyvät ja he tuntevat itsensä kelpaamattomaksi. Oman oikean sosiaalisen ja kulttuurisen ympäristön löytäminen on myös tärkeää. Avioliitto, joka solmitaan hetken mielijohteesta (rakastumisesta), vetää yksilön ehkä tukahduttavaan ympäristöön, sillä hän avioituu perheeseen, joka aina uskoo omaavansa oikeuden vaatia.

²⁰Todellisuudesta lähes täydellisen tietämättöminä ihmiset tekevät monia vakavia elämänvirheitä.

²¹He uskovat, että elämän tarkoitus on huvi ja nautinto, että olemme täällä ”pitääksemme hauskaa”. Ne, jotka niin uskovat, saavat oppia jotain muuta.

²²Kaiken tuhlaus ja aivan erityisesti luonnonvarojen tuhlaus on ajallemme ominaista.

²³Tutkijoita palkataan jatkuvasti laboratorioihin heikentämään kaikkien teollisuustuotteiden laatua sen parantamisen sijaan.

²⁴Me koemme ”proletariaatin diktatuuria”. Työläiset tekevät työtä, jos ja milloin se heille sopii ja vaativat kohtuutonta maksua yksinkertaisimmasta työstä.

²⁵Kasvattajat ovat kaikkina aikoina antaneet nuorisolle hyviä ohjeita huomatakseen hämästykseseen, etteivät nuoret koskaan niitä seuraa. Nuoret ovat nähneet, kuinka heidän vanhempansa noudattivat niitä ja mikä siitä oli tuloksena.

²⁶Ehkä heidät voidaan herättää ajattelemaan itse, jos heille annetaan joitakin yhteenvetoja viisaiden ja elämäkokeneiden ihmisten ihmiskuntaa koskevista näkemyksistä. Näiden viisaiden usein hyvin kalliisti ostettuihin kokemuksiin tutustuminen voi säästää heidät monilta

katkerilta elämyksiltä.

²⁷Älä koskaan uskoudu kenellekään! Koskaan et tiedä, tuleeko hän joskus väärinkäyttämään luottamustasi.

²⁸Jos et voi pitää salaisuutta itselläsi, älä vaadi, että joku toinen kykenisi siihen.

²⁹Älä koskaan puhu pahaa itsestäsi, älä edes leikilläsi! Toiset uskovat siihen liian mielellään.

³⁰Älä koskaan puhu pahaa kenestäkään! Ennemmin tai myöhemmin se tulee ilmi, ja sinulla on vielä yksi salainen vihollinen.

³¹Et voi koskaan olla varma siitä, etteikö toisista pahaa puhuva ihminen puhuisi pahaa sinusta.

³²”Puolet kaikesta elämänviisaudesta koostuu siitä, ettei sano mitään eikä usko mihinkään. Toinen puoli siitä, ettei rakasta eikä vihaa.” (Schopenhauer)

³³Niin pian kuin jotain emotionaalista liittyy mentaaliseen, mentaalinen vääristyy.

³⁴Älä koskaan yritä vakuuttaa muita! Se ei koskaan onnistu, vaikka he vaikuttavat olevan vakuuttuneita.

³⁵Vain sen, mikä sisältyy omaan kokemukseen, voi täysin ymmärtää. Kaikki muu on loppujen lopuksi jotain epävarmaa.

³⁶Ihmisiä arvioitaessa on tärkeintä määrittää heidän kehitysasteensa, jolla ei ole mitään tekemistä heidän oppineisuutensa kanssa.

³⁷Ymmärtämys on menneissä elämissä hankitun elämäkokemuksen summa.

³⁸Vaikene itsestäsi, vaikene mielipiteistäsi!

³⁹Kuuntelemisen taito on eräs tärkeimmistä taidoista. Siten saamme toisten tiedot lahjaksi ja voitamme heidän myötätuntonsa.

⁴⁰Älä koskaan osoita epäluottamusta ketään kohtaan, vielä vähemmän ylemmyyttä, alenuvuutta tai halveksuntaa! Useimmat hankkivat siten lukuisia salaisia vihollisia, ymmärtämättä kuinka, ja valittavat tulleen väärinymmärretyiksi.

⁴¹Hyvä ”ohje” sekä nuorille että vanhoille: Älä koskaan ylitä toisten ihmisten yksityiselämän rajoja. Jokaisella on oikeus viettää elämäänsä rauhassa toisten uteliaisuudelta ja heidän siihen puuttumatta. Arvostelu on oikeutettua vain silloin, kun on kyse yksilöiden välisistä suhteista, eli silloin kun yhteiskunta puuttuu niihin oikeutettuna osapuolena.

⁴²Moraali on yksilön oma asia ja se täytyy erottaa tavoista, tottumuksista, käytänteistä ja säädetystä laista.

7.5 Lastenkasvatuksen päämäärä ja menetelmät

¹Kasvatuksen päämäärä on mahdollistaa yksilölle hänen elämäntehtävänsä täyttäminen ja hänen tajuntansa kehittäminen.

²Lapset ”sivilisoidaan” siten, että heidän ”vaistonsa” ohjataan oikeaan suuntaan kohti kaiken lainmukaisuutta ja jokaisen loukkaamattomuuden kunnioittamista.

³Kasvatuksen ei tule ehkäistä ja tukahduttaa, vaan auttaa elämää sen yksilöllisessä hahmotumisessa. Lapset pitäisi opettaa ymmärtämään, kuinka vakava virhe toisten halveksiminen ja tuomitseminen on.

⁴Kasvuaikana lapsi käy läpi edellisten elämien kehitysasteet: fyysisesti, emotionaalisesti ja mentaalisesti. Tämä kertaus, jonka pituus vaihtelee, voidaan estää lapsen vahingoksi. Mitä kitkattomammin se etenee, sitä parempi.

⁵Vain se on tarpeeksi viisas huolehtimaan kasvattuksesta, joka on oivaltanut vapauden lain, ykseyden lain, itsen toteuttamisen lain ja korjuun lain tärkeyden tai tiedostamattaan soveltaa niitä.

⁶Itsemääräävyyteen ei pidä rohkaista kouluissa. Lapset on opetettava oivaltamaan, että he ovat oppimisasteella ja että valmista mielipidettä ei voi muodostaa niin kauan kuin oppii. Pikkuvanhojen auktoriteettien kasvattaminen on juuri dogmaattikkojen kouluttamista. Se, jolla on valmis mielipide, lakkaa etsimästä, menettää kiinnostuksensa aina edessämme olevien

ratkaisemattomien ongelmien sarjaan.

⁷Kaikille on opetettava oikeuskäsitys. Ne, jotka eivät ole oppineet tottelemaan kasvattajia, eivät ymmärrä lakia, eivät opi kunnioittamaan toisten oikeutta. Harkintakyvyttömillä ja häikäilemättömillä on järkevän ja inhimillisen suostuttelun avulla tehokkaasti opetettava tähän liittyvä ”kategorinen imperatiivi”. Itsevaltaisuus kumoaa vapauden.

⁸Kenellekään ei pidä opettaa käsitteitä, jotka kuuluvat korkeammalle tasolle kuin hänen omansa ja joita hän ei voi ymmärtää. Sellaiset erehdykset aiheuttavat vain halveksuntaa, kunnioituksen vähenemistä.

⁹Kieltojen asettamisessa tulee olla erittäin varovainen. Mutta jos kielto on asetettu, sitä on pidettävä kategorisena imperatiivina, jota ei saa jättää huomiotta ilman seuraamusta. ”Rangaistusten” tulisi olla luonnonlain mukaisia. Parhaat rangaistukset lienevät myönnetyn vapauden, oikeuden, vaikutusvallan, edun peruuttaminen sekä jonkinlainen hyvityksen vaatimus. Kaikki sellainen, mikä merkitsee persoonallisuuden loukkausta (iva, naurunalaiseksi asettaminen, aliarviointi, halveksunta jne.) tai pelotteleminen on sopimatonta. Oikeuskäsityksen kehittyminen tapahtuu asteittain ja sen täytyy alkaa alimmalta tasolta. Aluksi on opittava ymmärtämään ja kunnioittamaan lakia. Jos yksilö ei ymmärrä luonnonlain ehdotonta vankkumattomuutta, silloin jokainen oikeuskäsitys tulee rakentumaan kuvitelmalle vallan mieli-vallasta, jolloin se horjuu.

¹⁰Mitä nopeammin tämä ymmärtämys ja kunnioitus yksilössä ilmenee, sitä suurempi vapaus hänelle on myönnettävä, sillä sitä suuremman oikeuden vapauteen yksilö osoittaa omaavansa. Kasvatuksessa, erityisesti joukkokasvatuksessa, ei päästä koskaan välttämättömyydestä suoda erioikeuksia oikeutetuille. Puhe tasa-arvosta ja kaikkien yhtäläisistä oikeuksista on eräs elämäntietämättömyyden lukuisista virheistä ja erehdyksistä. Yksilön on itse hankittava jokainen oikeus. Ei oikeutta ilman velvollisuutta ja vastuuta. Jos tämä sosiaalinen peruslaki kumotaan, on tuloksena ennemmin tai myöhemmin yhteiskunnan hajoaminen.

¹¹Oikeuskäsitys on kaikenlaisista käsityksistä tärkein, lakisääteisen yhteiskunnan perusta. Se on opetettava lapsille koulun ensimmäisellä luokalla, jos vanhemmat ovat osoittaneet niin suurta elämäntietämättömyyttä ja kyvyttömyyttä, etteivät he ole jo tehneet sitä. Lapset täytyy opettaa ymmärtämään yhteiskuntalain välttämättömyys ja kunnioittamaan lakeja, joita he voivat ymmärtää. Mitään muita lakeja tuskin tarvittaisiin, jos kunnioitus toisten oikeuksia kohtaan on heille samanaikaisesti opetettu.

¹²Todellinen opettaja tietää vaistomaisesti, kuinka tämä on tehtävä tarvitsematta turvautua nöyryyttävään väkivaltaan tai julmiin psykologisiin menetelmiin. Hän tietää, kuinka hänen tulee herättää yksilöllinen itsekunnioitus ja omavastuu ja luokan yhteinen vastuu. Oikean ”kouluhengen” omaavassa koulussa ei tule olemaan väliintulon tarvetta edes yksityisen opettajan taholta, vaan järjestys ja lainkuuliaisuus tulee olemaan kaikkien yleinen velvollisuus. Kaikki vastaavat toisistaan. Myös monessa suhteessa kohtuuttomat koululait voitaisiin silloin poistaa. Koululakeja ei tule säätää ”huonoimmille aineksille”. Väärinkäytösten sattuessa heille tulisi opettaa oikea näkemys yksilöllisesti.

7.6 Lastenkasvatus

¹Ensimmäisen elinikänsä aikana lapsi kertoo ihmiskunnan kehityksen barbaariasteella. Lapset tarvitsevat barbaariasteella olevien yksilöiden tavoin yhtä paljon ohjeita ja ohjausta. Järkevin leikkimenetelmin lapset voidaan nopeasti sivistää viidennen ja seitsemännen ikävuo-

²Yksilön tajunnankehitys osoittaa yleisesti katsoen kolme vaihetta: vaisto 14 vuoden ikään saakka, taju 21 ikävuooteen, järki 35 vuoden ikään saakka. Kasvatus on vaiston ohjaamista oikeaan suuntaan. Tämä on asia, jonka vanhemmat ovat suurelta osin laiminlyöneet. Ja sen tähden barbaarisuus on saanut esteettömästi vallita. Lapset ovat saaneet kasvaa villien tavoin vaistoten, ettei heidän omavaltaisuudelleen ole mitään rajoja ja että kaiken on alistuttava

hillittömään mielivaltaan.

³Kuinka nykyiset vanhemmat kykenevät kasvattamaan lapsia, kun heitä itseään ei ole koskaan kasvatettu eivätkä he ymmärrä, mitä kasvatuksella tarkoitetaan ja kuinka tarpeellista se on? Tähän voi lisätä, että niitä kurseja, joita järjestetään vanhemmille, jotta he oppisivat kasvattamaan lapsiaan, johtavat epäpätevät opettajat, jotka ovat täynnä täysin epäonnistuneita psykologisia dogmeja.

⁴On olemassa monia esimerkkejä siitä, kuinka taitavat pedagogit ovat osoittautuneet epäpäteviksi kasvattajiksi. Kyky opettaa on yksi asia: kyky ohjata on aivan eri asia; ne ovat kaksi täysin erilaista psykologista osa-aluetta.

⁵”Lapset ovat jumalan enkeleitä.” Tavallista tietämättömyyttä. Lapset ovat vanhoja yksilöitä, joilla on takanaan kymmeniä tuhansia inkarnaatioita. Oikean otteen kasvatukseen pedagogit saavat vasta sitten, kun tieto reinkarnaatiosta on läpäissyt koko pedagogisen katsantotavan. Lasten piilevät ominaisuudet aktualisoituvat pian ja tuovat itseään esille.

⁶Voidaan olettaa, että lapsi on samalla kehitysasteella kuin hänen vanhempansa. Poikkeuksia tietenkin esiintyy, riippuen vanhempien tai lasten ”korjuusta”.

⁷Vain kausaaliminät voivat arvioida yksilöllisen tapauksen: sen kehitystason, inkarnaation merkityksen, eetteriverhon laadun ja siitä johtuvat taipumukset. Suvun perimällä on merkitystä, ei ainoastaan vanhemmilta saadulla perimällä. (Korjattava kylvö jää saavuttamattomaksi teki-jäksi.) Ympäristön merkitystä aina lapsen ensimmäisestä vuodesta lähtien on tutkittu hyvin vähän vaistomaisen jäljittelyn ja matkimisen taipumuksen suhteen. Harkitsemattomien vanhempien tavalla puhua pahaa toisista lasten läsnä ollessa on usein valitettavia seurauksia.

⁸Ihmiskunnan nykyisellä kehitysasteella on huonojen ominaisuuksien prosenttimäärä yleensä hyvien ominaisuuksien prosenttimäärää korkeampi sillä seurauksella, että lapsen huonot ominaisuudet heräävät helpommin eloon vanhempien esikuvan mukaan, vanhempien ollessa kyvyttömiä ymmärtämään tätä.

⁹Lapsena oleminen on useimmille valtava rasitus, varsinkin jos heitä ei ymmärretä.

¹⁰Lasten kasvatusta on sitä, että heille opetetaan, mitä he eivät saa tehdä: ei tappaa (?), ei varastaa, ei pettä, ei valehdella, ei panetella jne. Mutta saavatko he oppia, mitä heidän pitäisi tehdä? Se on tärkeämpää, koska jos he tietävät sen, he eivät tarvitse kieltoja. On hieman halutonta sanoa tämä, koska vanhemmat tuskin tietävät itse ja koska he eivät toimi tietämänsä mukaan. Pidemmälle ei ihmiskunta ole päässyt. Me ymmärrämme Diogenesta, joka käveli ympäriinsä markkinatorilla lyhtynsä valossa jotakin etsien. Kun häneltä kysyttiin mitä hän etsii, hän vastasi: ”ihmisiä”. Missä he ovat?

¹¹Yksi parhaimmista todisteista pedagogien kyvyttömyydestä ymmärtää ihmisen psyykettä on se, etteivät he oivalla, että apinanvaisto on ihmisen ensisijainen ja perusluonteinen vaisto: automaattista ja tiedostamatonta matkimista, kaiken nähdyn, kuullun ja havaitun jäljittelyä ja toistamista. Se uppoaa suoraan alitajuntaan ja tulee ennemmin tai myöhemmin spontaanisti esiin ihmisten reaktioissa ja myös katsantotavoissa.

¹²Useimmat antavat vastustamattomasti periksi fyysisille, emotionaalisille, mentaalisille impulsseille. Nykyaikainen kasvatusta on itse asiassa lasten totuttamista näille periksi antamiseen; suurin psykologinen virhe, jonka ihminen voi tehdä. Fyysisille impulsseille periksi antamalla yksilöistä tulee murhaajia, kaikenlaisia rikollisia; aluksi tahattomasti, sitten taipumuksena. Emotionaalisille impulsseille periksi antamalla ihmiset oppivat puhuttelevaan toisiaan loukkaavasti, juoruilemaan ja panettelevaan jne. Mentaalisille impulsseille periksi antamalla saamme kaikenlaisia päähänpistoja. Vasta sitten, kun ihmiskunta on saavuttanut emotionaalisen vetovoiman asteen, voidaan tietoisuudelle sallia spontaanisuus, koska silloin impulssit syntyvät ykseyden taipumuksesta. Ja vasta sitten kun tajuamme ihmiskunnan tietämättömyyden todellisuudesta, alamme spontaanisti epäillä hetken mielijohteiden oikeellisuutta ja testaamme niitä kysymällä itseltämme, ”millaiset tosiasiat minulla on hyväksymisen perustana?”

¹³Tämä kasvatuksen ”hölläkätisyys” johtuu siitä, että ihmiset alkavat ymmärtää, että he ovat elämäntietämättömiä, eivätkä tiedä, mikä on psykologisesti oikein. Tämä on seurausta yleisestä psykologisesta harhautuneisuudesta vanhojen elämään kelpaamattomien käytäntöjärjestelmien hajottua.

¹⁴Harkintakyvyttöminä ja ajattelemattomina (ajattelun perustuessa impulsseille), jollaisia useimmat ihmiset ovat, he eivät kykene tekemään eroa ”mielipiteiden” (henkilökohtaisten havaintojen) ja ”yleispätevien kokemusten” välillä. Vanhemmille tuskin voi opettaa sellaista yksinkertaista sääntöä, että koskaan ei puhuta muista ihmisistä lasten läsnä ollessa. Lapset uskovat kaikkiin juoruihin, ja se jää mieleen heidän kuolemaansa saakka, elleivät he ala pohtia vanhempiensa typeryyttä.

¹⁵On äitejä, jotka pelkäävät niin paljon ”lastensa rakkauden menettämistä”, että he tekevät kaikkensa menettääkseen sen. Pelko ei ole viisauden lähde. Sitä paitsi itse ajatus perustuu illuusion. Kysymys kuuluu, onko lapsilla lainkaan kykyä rakastaa. Siihen kyetäkseen heidän on täytynyt saavuttaa korkeampi emotionaaliaste.

¹⁶Niiden, jotka eivät rakasta lapsia, ei pitäisi hankkia niitä, eivätkä he kelpaa opettajiksi. Mutta kuinka moni vanhempi ja opettaja on ajatellut tätä asiaa? Kuinka moni näistä kelpaa tähän tehtävään? Ovatko he edes ajatelleet, että on olemassa sellainen asia kuin vastuu?

¹⁷Tähän liittyy läheisesti seuraava asia. Ne, jotka kieltäytyvät synnyttämästä ja kasvattamasta lapsia, koska se on liian rasittavaa, syntyvät todellakin uudelleen, mutta eivät mihinkään korkeampaan ”kastiin”. Vastuun ottamisesta kieltäytymisellä on seurauksensa. Kukaan ei voi paeta vastuuta siitä, mitä hän tekee tai jättää tekemättä. Ihmisten pitäisi todellakin ottaa selvää elämänlajeista, koska ne toimivat määräävinä tekijöinä heidän tulevaisuudessa inkarnaatioissaan.

¹⁸Onko meillä oikeus asettaa joku yksilö koetukselle, jonka ymmärrämme ylittävän hänen kykynsä? Se on kysymys, jota kaikenlaisten kasvattajien tulisi pohtia.

¹⁹Kaksi asiaa, jotka jokaisen kasvattajan täytyy opettaa lapsille: lain väistämättömyys ja toisten oikeuden loukkaamattomuus.

²⁰Tärkein asia kasvatuksessa on opettaa lapsille lain ymmärtäminen. Parhaiten tämä saavutetaan mahdollisimman harvojen sääntöjen avulla. Mutta olemassa olevista säännöistä on pidettävä kiinni. Tämä vaatii johdonmukaisuutta ja päättäväisyyttä. On sanomattakin selvää, että ystävällisyys on välttämätöntä, jotta lapsen parhaat luonnolliset taipumukset kehittyisivät. Lapsia on vaikea kasvattaa. Ja se riippuu vanhemmista. On vanhempien syy, jos lapset oppivat valehtelemaan ja teeskentelemään. Huonosti kasvatetut vanhemmat eivät voi kasvattaa lapsia. Ja useimmat aikuiset ovat huonosti kasvatettuja.

²¹Se, joka ei opi tottelemaan, omaksuu epäkunnioitusta ja halveksuntaa kaikkea auktoriteettia ja lakia kohtaan ollen jo tästä syystä mahdollinen lainrikkoja. ”Moderni” kasvatusta johtaa seurauksissaan yhteiskunnan hajoamiseen. Vanha kasvatustajajärjestelmä, joka tahtoi kovalla kohdella juurruttaa nuoriin oikeuskäsityksiä, merkitsi vetoamista väkivaltaan, mikä on ristiriidassa vapauden lain todellisen oikeuskäsityksen kanssa. Paras tapa opettaa nuorille oikeuskäsitykset on rakastavainen auktoriteetti: ystävällisyys, johdonmukaisuus, päättäväisyys ja vetoaminen lasten omaan arvostelukykyyn. Kaikille voidaan opettaa alkukantaiset oikeuskäsitykset, koska ne ovat jokaisella piilevinä myös barbaariasteella. Ystävällisyys ilman lujuuksia, hyvyys ilman lakia, johtaa itse- ja omavaltaisuuteen.

²²Kasvatusta on kasvatusta vastuunalaisuuteen, omavastuuseen, ja se on saatettu loppuun vasta kun yksilö on tämän täydellisesti oivaltanut. Yksilö on vastuullinen jäsen yhteiskunnassa, jonka tarkoitus on tarjota kaikki mahdollisuudet jatkokehitykseen. Tämä ei ole mahdollista laitostomassa yhteiskunnassa. Ei pappien, vaan lakimiesten tehtävänä on antaa nuorille tietoa kitkattomalle yhteiskuntaelämälle välttämättömistä laeista. Lakimies on loistanut poissaolollaan nykyisessä kouluopetuksessa. Lapsi ei tarvitse uskontoa, vaan sosiaalisen kasvatuksen, joka tekee siitä luotettavan, lainkuuliaisen, vastuuntuntoisen yhteiskuntajäsenen. On olemassa muita tapoja opettaa lapsi oivaltamaan, ettei sen pidä murhata, varastaa, pettää, panetella jne. kuin

niin kutsuttujen jumalan käskyjen avulla. Lait ovat aivan yksinkertaisesti välttämättömiä edellytyksiä yhteiskuntaorganisaatiolle, yhteiskunnan säilymiselle. ”Maa on lailla rakennettava.” Tämä laki on siviililaki, eikä siihen tarvita lisäyksiä ”jumalan käskyjä”, jotka ihmiset hylkäävät epäillessään jumalan olemassaoloa. Juuri tämä lain ja uskonnon yhdistäminen on ollut tuhoisaa. Mooseksen laki oli ainoa tapa juurruttaa oikeussääntöjä alkukantaiselle kansakunnalle. Mutta oli ilmeinen väärennös kutsua näitä sääntöjä jumalan käskyiksi. Jumala ei laadi mitään kieltoja. Tee lapsesta lainkuuliainen kansalainen, ja hän tulee saamaan jumalan hyväksynnän!

²³Kasvatuksen päämäärä on jalostaa organismia siten, että siitä tulee terve, voimakas ja harmoninen; jalostaa tunne-elämää siten, että yksilö rakastaa kaikkea jaloa ja kaunista, että hän tuntee myötätuntoa toisten ilon ja surun aiheita kohtaan, että hän innostaa ympärillään olevia palvelemaan elämään, kunnes hän rakastaa itseään vanhempia kuin omia vanhempiaan, ikätovereitaan kuin veljiään ja sisariaan ja nuorempia kuin omia lapsiaan, että hän ilolla uhrautuu suuren asian hyväksi tai puolustuskyvyttömien puolesta; jalostaa ajatuselämää siten, että se kykenee itsenäiseen arviointiin tai ainakin järkevään arviointiin.

²⁴Ihmisen päämäärä on tulla kausaaliminäksi ja siirtyä viidenteen luomakuntaan. Mutta keino päämäärän saavuttamiseksi on mentaalisen tajunnan aktivointi. Tämän jokainen tekee omalla tavallaan. Joka tapauksessa se ei koske toisia. Moralistit uskovat olevansa oikeassa, ottavat oikeuden moittia toisia, tuomita toiset. Se on eräs ihmisen suurimmista virheistä. Se loukkaa erästä erityisesti ihmiskunnassa pätevää tärkeintä elämänlakia: vapauden lakia, joka antaa jokaiselle oikeuden ajatella, tuntea, sanoa ja tehdä tahtonsa mukaan toisten samanlaisen oikeuden rajoissa. Nämä rajat kasvattajan täytyy selvittää lapsille.

²⁵Joka tapauksessa vapaus on kaikissa suhteissa välttämätön edellytys. Kaikki vapautta loukkaavat taipumukset poliittisessa, sosiaalisessa, taloudellisessa suhteessa ovat lainvastaisia. Se on ehkä ensimmäinen läksy, joka ihmiskunnan on opittava. Tämä aksiooma koskee myös lastenkasvatusta. Moderni kasvatustapa on epäonnistunut. Periaate ei kuitenkaan ole ollut väärä, vaan sen täydellisen järjetön sovellus. Kasvattajan vastuulla on kasvattaa lapset, antaa heille tietoa elämästä ja todellisuudesta, luonnonlaeista ja elämänlaeista. Moderni kasvatustapa ei ole mitään kasvatusta. Lapset ovat barbaariasteella ja kasvuaikanaan heidän on läpikäytävä ne kehitystasot, jotka he toteuttivat edellisissä inkarnaatioissa. Täysi-ikäisyys vastaa siten todellisuudessa piilevän oivalluksen takaisin saamista, niiden piilevien ominaisuuksien ja kykyjen uudelleen hankintaa, joita uuden elämän on tarkoitus kehittää edelleen.

²⁶On olemassa erehtymätön merkki väärästä aikomuksesta tai päämäärästä, epäonnistuneesta menetelmästä jne., ja se on vapaudenlain loukkaus, varsinkin poliittisessa elämässä. On kokonaan toinen asia, että kasvatukseen on turvauduttava niiden osalta, jotka eivät ole vielä ymmärtäneet lain välttämättömyyttä. Mutta silloin sen on myös oltava tarkoituksenmukaista koulutusta eikä rangaistusmenetelmiä, jotka aina epäonnistuvat. Mitkään menetelmät eivät auta todellista pahuutta vastaan. Mutta sellaiset ilmiöt ovat hyvin harvinaisia ja kuuluvat pikemminkin otsikon ”riivaus” alle.

²⁷Lapsen pitää saada kasvaa rakastavaisen ilmapiirin, vanhempien ja sisarusten kärsivällisyyden ja järjestetyn toiminnan ilmapiirissä. Moralistit turmelevat lasten oikeuskäsityksen perusteettomilla käskyillään ja kielloillaan sen sijaan, että selittäisivät, että se mikä todella on väärin on loukata toisten oikeuksia saadakseen kohtuuttomia etuja. Ymmärtämyksen hengessä häviää pelko, jolloin lapsella on mahdollisuus ymmärtää.

²⁸Moralismi on vaatimuksia. Ihminen ei saa olla oma itsensä, vaan sen täytyy olla jotain muuta. Kaikki vaatimukset ovat elämäntunteita, koska ne loukkaavat itsemääräämisoikeutta. Moraalin mukaan ihmisen tulee olla sellainen kuin tavat, käytänteet, sovinnaisuus, vallitseva uskonto tai ideologia määräävät, tuntea ja ajatella samoin kuin kaikki muut. Muuten hän on epäonnistunut ja hänet tuomitaan. Näistä ulkoisista vaatimuksista tulee huomaamatta sisäisiä sillä seurauksella, että hän kulkee koko elämänsä huonoa omatuntoa kantaen ja köysi kaulassa.

Mutta aiheettoman hemmottelupedagogiikan suhteen on huomautettava, että mitä alhaisemmalla kehitystasolla yksilö on, sitä vähäisempi on hänen kykynsä käyttää järkeä. Ja lapset pitää opettaa ymmärtämään Elämää ja Lakia, ennen kuin heidät päästetään vapaaksi. Muutoin on olemassa vaara, että heistä kehittyy mielivallan despootteja ja yhteiskunnan gangstereita.

²⁹Lasten opettaminen pelkäämään jumalaa on opettaa heitä vihaamaan häntä. Sitä, jota pelkää, ei voi rakastaa. Arvonanto voi olla joko pelkoa tai kunnioitusta. Ne, jotka pelkäävät rankaisevaa voimaa, kulkevat läpi elämänsä Damokleen miekka päänsä päällä.

³⁰Joskus voi saada kuulla nuorten sanovan: ”En ole pyytänyt saada tulla tänne tähän maailmaan”. Silloin voi vastata: ”Juuri sen sinä olet tehnyt. Muuten et olisi täällä. Se mitä sanot todistaa siitä, ettet käsitä sitä asiaa, etkä ymmärrä, minkä suuren uhrauksen vanhempasi ovat tehneet salliessaan sinun tulla tänne. Ole varovainen, jotta et seuraavan kerran syntyisi hottentottien keskuuteen. Ole iloinen siitä, että olet saanut uusia tilaisuuksia oppia tuntemaan elämää! Tämä on asia, johon sinut joka tapauksessa pakotetaan lukemattomissa inkarnaatioissa, joita et voi koskaan välttää.”

³¹Nykyaikainen kasvatusta välttää kunnioituksen herättämistä vanhempia kohtaan. Mutta se tunne on suuriarvoinen lapsille. Se on jalo ominaisuus, välttämätön kulttuuriasteen saavuttamiselle.

³²Lapset tekevät suuren virheen moittiessaan vanhempiaan synnynnäisistä fyysisistä vioista. Lapset syntyvät juuri sellaisiin perheisiin periäkseen sellaisia vikoja (korjuun lain mukaan).

³³Lapset osoittavat harvoin kiitollisuutta vanhemmilleen kaikesta, mitä he ovat heidän puolestaan tehneet. Eikö heitä voitaisi opettaa oivaltamaan, että vanhemmat uhraavat paljon lastensa hyväksi? He antavat yksilöille mahdollisuuden jatkaa keskeytynyttä tajunnankehitystään, saada uusia kokemuksia niistä oppiakseen, mahdollisuuksia, joita useimmat laiminlyövät käyttäen oikealla tavalla. Vanhemmilla on loputtomasti vaivaa ja lukemattomia huolia lastensa puolesta. Kiitokseksi he saavat isovanhempina palvella lapsenkaitsijoina ja muutoin tuntea itsensä syrjään jätetyiksi.

³⁴Kiitollisuus ei ole ominaisuus, jonka saa lahjaksi. Se täytyy hankkia ihailun ja antaumuksen tunteilla.

³⁵Ihmiset elävät ikään kuin mentaalisisinä apinoina, tallennus- ja toistolaitteina, yrittämättä ajatella omia ajatuksiaan. Kaikki on toistoa. Heidä on ruokittava ajatuksilla, sillä he eivät välitä ajatella niitä itse, vaikka he voisivat tehdä sen. Heillä ei ole mitään käsitystä elämän taloudesta, jos he uskovat, että äidin kärsimykset ja vaivat lasten kanssa, vanhempien uhraukset jne. ovat sitä varten, että lapsista tulisi mentaalisia robotteja heidän oppimatta mitään elämästä ja siten heittämillä hukkaan inkarnaation toisensa jälkeen.

³⁶Niin tietämättömiä kuin ihmiset ovat todellisuudesta ja elämästä, niin syvään juurtuneita kuin elämäntietämättömyyden illuusiot ja fiktiot jokaiseen ovat lapsuudesta lähtien, täytyy elämästä tulla yksi ainoa pitkä sarja pettymyksiä. Mikään ei vastaa heidän oppimaansa. Kaikki on niin erilaista. Viisaat vanhemmat ja opettajat opettavat lapsen ymmärtämään tämän. Se, joka ei odota mitään eläältä, välttyy kaikilta näiltä pettymyksiltä, jotka myrkyttävät useimpien elämän. Kaikkien aikojen kaikki viisaat ovat oivaltaneet, että kun elämä on parhaimmillaan, se on ”työtä ja vaivaa”. Mitä useampia tarpeita hankimme, mitä enemmän monimutkaistamme elämää, sitä vaikeammaksi tulee elää tarkoituksenmukaisesti. Mitä vähemmän tarpeita meillä on, sitä yksinkertaisempaa ja helpompaa on elämämme. Mitään enemmän kieroutunutta kuin illuusio, että elämän tarkoitus on elää miellyttävää elämää ylellisyydessä ja huvitellen, ei ole olemassa. Elämän tarkoitus on kehittyminen, kaikkien kehittyminen, sillä me kaikki olemme toisistamme riippuvaisia, ja kaikista jälkeensijainneista tulee yhteisen kehityksen este, jatkuva uhka niin sivilisaatiota kuin kulttuuria kohtaan. Tämä on opetus, joka meidän olisi pitänyt ottaa aikamme mullistuksista, jotka ovat vieneet ihmiskunnan tuhon partaalle.

7.7 Koulutuksen päämäärä ja menetelmät

¹Koulutuksen oikea tarkoitus on opettaa nuorisoa käyttämään tarkoituksenmukaisesti järkeänsä, opettaa sitä ajattelemaan itsenäisesti, eikä tuputtaa heidän muistiansa täyteen tosiasioita, jotka ovat helposti saatavilla hakuteoksista. Pään pönttääminen jää hämmästyttävän vähäiseksi, kun lapset ovat saaneet oppia, mistä tosiasioita voi hakea. Orientoituminen eri ainealueiden olemassa olevaan kirjallisuuteen on välttämätöntä. Opettajan yleinen tehtävä on herättää mielenkiinto itseopiskeluun. Omatoimisuus on se, joka tuottaa pysyvää hyötyä, ja sen vastakohtana on nykyinen passivoiva syöttömenetelmä. Opettajan tehtävä on apu itseapuun.

²Yhteiskunta vaatii tutkintoja, todistuksia siitä, että yksilöllä on vaadittavat tiedot. Tämä on väistämätöntä. Mutta monet vaikuttavat uskovan, että tutkimukset ovat välttämättömiä omalle kehitykselle, mikä on suuri erehdys. Koulutus, jonka olemme hankkineet itsenäisesti, on usein paljon tarkoituksenmukaisempi, kun opinnot suoritetaan järjestelmällisesti. Siten välttyy paljolta tarpeettomalta lukemiselta, joka seuraa tutkintovaatimuksen mukana ja jolle ei sitten ole vähäisintäkään käyttöä, ei elämässä eikä elämän ymmärtämiselle.

³Sulamattomalla ruoalla, jota ahtaa itsensä täyteen, ei ole merkitystä, vaan sillä, mitä tarvitsee ravitsemuksellisesti. Ja sama periaate pätee älylliseen ruokaan. On tärkeämpää, että omaksuu yhden painavan teoksen sisällön perusteellisesti kuin että lukee sata kirjaa pintapuolisesti. Sellaiset kirjat, joiden kanssa ei koskaan ”tule valmiiksi”, ovat ainoat tarpeelliset kirjahyllyssä. Jokaisen läpiluvun jälkeen ymmärtämyksemme syvenee ja saamme uutta aineistoa pohdintaamme varten. Tämä itsenäinen ajattelu, luetun pohtiminen, on tärkeämpää ja lukemisen varsinainen tarkoitus. Muuten emme koskaan opi ajattelemaan, opimme ainoastaan toistamaan, mitä toiset ovat sanoneet. Silloin meitä ei myöskään orjuuta yleinen mielipide, tämä ajattelmaton joukkoajattelu, joka on tajunnankehityksen vihollinen.

⁴Hyvä pedagoginen sääntö on, että opettaja asettaa kysymyksiä, ennen kuin hän opettaa. Sen jälkeen hänen on helpompi mukauttaa tietojaan. Tärkeintä on kiinnittää oppilaiden huomio ongelmaan, niin että he heräävät pohtimaan, ei ruokkia heitä sellaisilla asioilla, jotka heidän pitäisi pystyä löytämään itse. Tähän vaaditaan kärsivällisyyttä, ei ylimielisyyttä.

⁵Tähänastinen pedagogiikka on ollut auktoritatiivista, mikä on psykologinen virhe. Opettamalla lapset toistamaan opettaja estää heidän itsenäisen ajattelunsa, ja niin syntyy viisastelu, rikkiviisaus ja usko auktoriteetteihin. Vanhemmat ovat väärässä, sillä ”opettaja sanoi niin”, ja hän tietää parhaiten. Ja niin lapset opettavat vanhempia: tavallinen ilmiö.

⁶Vanhempien on kysyttävä lapsilta, ei lasten vanhemmilta. Sillä kysymys johtaa harkintaan, ja tajunnalliseen oma-aloitteisuuteen. Opettajan voi mielellään asettaa lapsille kysymyksiä ja pyytää heitä ajattelemaan asiaa seuraavaksi kerraksi. Tämä on hyvä tapa herättää heidän mielenkiintonsa. Järjestämällä luokkakeskusteluja ja tekemällä sen jälkeen yhteenvedon keskustelun tuloksesta opettaja saa lapset ajattelemaan itse, mikä laajentaa heidän tietämystään ja auttaa heitä ymmärtämään toisten ihmisten tapoja tarkastella asioita.

⁷Pedagogien olisi jo kauan sitten pitänyt ymmärtää, ettei tietämätön voi asettaa kysymyksiä, joihin voi järkevästi vastata, ja oppia siitä oivalluksesta. Ennen kaikkea tämä on asia, joka tulisi opettaa lapsille mahdollisimman varhain, mikä olisi heille suureksi avuksi elämässä, auttaisi heitä välttymään omien oikkujensa uhreiksi joutumiselta. Siten he säästyisivät monilta virheilta elämässä. Yksinkertaisimmin asia ilmaistaan näin: ”Ei voi kysyä oikein, ennen kuin tietää oikeat vastaukset.” Se kuulostaa paradoksilta, ja on myös sitä, niin kuin paljon muu esoteriikassa. Mitä enemmän tietää jostakin asiasta, sitä ”älykkäämmin” voi kysyä. Tämä koskee todellisuutta ja kaikkea todellisuudessa. Eikä ihmisillä ole aavistustakaan siitä, kuinka kaukana todellisuudesta he ovat. Ainoa todellisuus, jota heillä on mahdollisuus tutkia, on fyysinen todellisuus. Heistä vaikuttaa epätodelliselta, että on olemassa tunteiden ainemaailma ja ajatusten aine-
maailma, että tunne on energiavaikutuksen omaava ainemuoto jne. He eivät voi antaa järkevää määritelmää edes sille, mitä tunne on.

7.8 Opettaja

¹Pedagogiikan perustava epäkohta on uskomus, että opettaja on olemassa vain opettaakseen oppilaille tosiasioita, että opetus on vain vetoamista lasten älyllisyyteen. Emotionaaliasteella tieto välitetään rakastavaisen ymmärtämyksen kautta. Mentaalisuus elävöityy emotionaalisuuden avulla. Tämä on eräs esoteerisen kasvatustieteen perusaksiooma. ”Pedagogeiksi syntyneillä” tämä piilevä oivallus pääsee vaistomaisesti ja automaattisesti oikeuksiinsa. Sellaiset opettajat muistaa kunnioituksella ja kiitollisuudella.

²Ammattiin, jonka valitsee, pitäisi olla ”syntynyt”. Yleensä ne, joilla elämäntehtävä on piilevänä, eivät toivo eivätkä voi tulla joksikin muuksi. Epäolennaisten vaikutteiden salliminen ammatinvalinnan yhteydessä ei todista elämänymmärtämystä. Pedagogiksi ei tule johdantokurssiin osallistumalla. Ensin on hankittava tietoa itse. Sitten on hankittava kyky välittää tieto toisille. Se on erityinen taito, opetustaito, jonka hallitseminen voi viedä monia inkarnaatiota. Ei ole helppoa kohdata jokainen tasollaan ja sopeuttaa esitystapaansa siten, että toinen ymmärtää. Monet sellaisen kyvyn omaavat koululaiset voisivat opettaa paremmin kuin luokan opettaja. Ne, jotka valitsevat opettajan ammatin omaamatta kykyä ja pelkästään ansaitakseen leipänsä, ovat myös opettajina epäonnistuneita vahingoksi niille, joita heidät on asetettu opettamaan. Valitettavasti sellaisia opettajia on monia. Monilla on myös kyky herättää inhoa käsittelemilleen aineille, mikä voi johtaa haluttomuuteen kaikkea opiskelutyötä kohtaan.

³Omaperäiset henkilöt voivat olla hyvin kiinnostavia niille, jotka jo tietävät ja ymmärtävät. Mutta he ovat vähemmän sopivia pedagogeiksi tai ohjaajiksi. Pedagogiksi ”syntynyt” kulkee yleisestä (yleisesti tunnetusta) yksityiseen ja sen jälkeen yksityisestä takaisin yleiseen. Hän varmistautuu siitä, että kaikki ovat kysyneet seuraamaan mukana hänen ohjeistustaan kysymällä jälkeinpäin, onko joukossa joku, joka ei ole ymmärtänyt selittäen samalla, että ne, jotka eivät ole ymmärtäneet, tekevät opettajalle pedagogina palveluksen tunnustamalla tämän. Oppinut, jonka mielestä kaikki on yksinkertaista ja helppokäsitteistä, on opettajaksi sopimaton.

⁴Aika usein on todettavissa, että parhaita opettajia ovat ne, joille ”koulu on ollut vaikeaa”. Sama koskee myös esoteerisia kirjailijoita, kun he kerran ovat oppineet asiansa. ”Intuitiivisen” (perspektiivitajunnan omaavan) henkilön on vaikea konkretisoida, mikä opettajan täytyy osata. Tämä taito tekee poliitikosta demagogin, koska hän voi vangita joukon äärimmäisyyksiin yksinkertaistamallaan poliittisten ongelmien käsittelyllä. Hän voi esittää ne siten, että joukko kuvittelee käsittävänsä myös mitä vaikeimmat ongelmat. Eikä sillä ole aavistustakaan siitä, että se on idiotisoitu. Tämä suggestio vaikuttaa myös muuten ”järkeviin” siten, etteivät he näe muuta. Sen huomaa selkeästi marksisteissa, joiden on mahdotonta huomata tämän niin ilmeisen pitämättömän ideologian peruspuutteet.

⁵Ainakin pedagogeille pitäisi olla selvää, että lapset ovat ”vanhoja sieluja”, jotka ovat inkarnoituneet tuhansia kertoja aiemmin. Riippuu sitten monista tekijöistä, kuinka paljon he voivat välittömästi ymmärtää tai enemmän tai vähemmän vaivalloisesti oppia ymmärtämään. Se voi riippua heidän jo saavuttamastaan kehitystasosta tai heidän organismistaan (yleisestä terveydestä tai sairaalloisuudesta, aivojen kehittymättömyydestä tai toimintahäiriöistä jne.). Se voi johtua kasvuympäristöstä ja kaikesta siihen sisältyvästä. Se voi johtua heidän kiinnostuksestaan opiskelua kohtaan. Ja hyvin usein se riippuu opettajasta ja opetuksesta. Jos opettajalla ja lapsella on ”antagonistiset” departementit verhoissaan, lapsi tarvitsee toisen opettajan.

7.9 Korkeamman koulutuksen edellytykset

¹Aikamme opetusmenetelmät ehkäisevät itsenäistä ajattelua. Lähtökohtana on harhaluulo, että me saamme tietoa todellisuudesta pääsemällä tuntemaan yhä useampia tosiasioita. ”Sadoittain hajanaisia ja epäyhtenäisiä tosiasioita ahdetaan oppilaiden päihin; heidän aikansa ja energiansa menee yhä useampien tosiasioiden oppimiseen, joten aikaa tuskin jää omaan ajatteluun ... puhtaasta tiedosta voi tulla yhtä suuri este ajattelulle kuin tiedon puutteesta.” (Fromm)

²Vakava opetuskäytännön puute on se, ettei ole onnistuttu (elämäntietämättömyydestä johtuen) jo peruskoulussa tähdentämään sitä, että ”riittävät tosiasiat” ovat välttämättömiä mielipiteiden, olettamusten tai otaksumien lausumiselle. On aika vastustaa vallitsevaa hillitöntä käytäntöä ottaa arvailut oikeina selityksinä, käytäntö, joka sitten seuraa koko elämän ajan, myös akateemisen koulutuksen jälkeen. Vain pinnallinen kokemus akateemisesta elämästä riittää hämmästyttämään opiskelijoiden herkkäuskoisuudesta. Mitä typerimmät tarinat niellään ilman vastalauseita. Sitten ei ole mikään ihme, että sekä menneiden että nykyisten ”auktoriteettien” on niin helppo idiotisoida heidät.

³Korkeamman koulutuksen (niin juuri korkeamman) tarkoitus pitäisi olla opettaa, kuinka vähän ihminen käsittää ja ymmärtää. Sen sijaan opiskelijoista tulee tärkeitä oppineisuudessaan, mikä on syy siihen, että niin kutsuttujen asiantuntijoiden halveksunta on saamassa entistä enemmän jalansijaa. Mikään ei tee esoteerikkoon niin suurta vaikutusta kuin se, että joku merkittävä mies tunnustaa suunnattoman elämäntietämättömyytensä. ”Pienemmiltä jumalilta” ei voi odottaa mitään.

⁴Älyllisen koulutuksen tulos, arvostelukyky, ei ole suurempi kuin että päivittäin voi tavata ihmisiä, jotka tietävät kaiken paremmin sellaisesta, mistä he eivät tiedä mitään. He eivät ole oppineet erottamaan, mitä he tietävät ja mitä he eivät tiedä, eivät ole koskaan kysyneet itseltään: Mihin tosiasioihin minä perustan tämän? Joku on sanonut! He ovat lukeneet! Ja sitten he tietävät.

⁵Sokrateen suuri panos enemmän kuin kaksi tuhatta vuotta sitten oli, että hän yritti saada ihmiset oivaltamaan, ”etteivät he tienneet mitään” (todellisuudesta). Tämä oivallus on esoteerian käsittämisen ensimmäinen edellytys. Se, joka uskoo kykenevänsä arvostelemaan, luulee olevansa viisas, on esoteerikalle sopimaton. Eksoteerisen tutkimuksen jättäiläiset olisivat vielä suurempia, jos he voisivat oivaltaa avuttoman rajoittuneisuutensa. Silloin Einstein ei olisi ollut niin varma relatiivisuutta koskevista johtopäätöksistään. (Lisäksi ajalla ei ole ulottuvuutta ja on olemassa useampia kuin ”neljä ulottuvuutta”).

⁶Älymystön vika on heidän luottamuksensa omaan kykyyn. Heidän on ollut helppo omaksua kaikki, mikä heitä on kiinnostanut. Ja siitä seuraa helposti suuri erehdys uskoa kykenevänsä käsittämään kaiken muun. Olkoonkin, että heillä on edellytykset, että he edellisissä inkarnaatioissaan ovat hankkineet useampia asioita koskevan tiedon ja sen hallinnan. Vaistomainen varmuus on jäljellä, mikä innostaa heitä ja antaa heille epäoikeutetun uskon ja yritteliäisyyden. Heidän puutteensa ilmenee siinä, etteivät he aktualisoi sitä, mikä heillä on piilevänä. Heidän on välttämätöntä luoda uusi yhteys niihin todellisuuksiin, joista heillä kerran oli tietoa, saada uudet tietoa koskevat opinnot, jolloin tiedon omaksuminen käy luonnostaan helpommin. Piilevän tiedon ja kyvyn toteuttaminen vaatii kuitenkin aina työtä. Tätä ei ole vielä ymmärretty.

⁷Me voimme hankkia omia kokemuksia kaikesta. Me voimme oppia kaikilta, mutta toisten ”tietämys” voi olla pelkästään olettamuksia, kunnes olemme itse todenneet tosiasiat.

7.10 Ammatinvalinta

¹Ne, jotka valitsevat ammatin leipänsä vuoksi, jäävät ”käsityöläisiksi” ammatissaan, olipa tämä mikä tahansa. Se, joka ei ole ”syntynyt siihen ammattiin” jää diletantiksi. Vasta sitten kun työmme on ”omaa elämää”, jota täytyy elää, vaikka kieltäymysten varjolla, olemme valinneet oikean ammatin, jolloin on mahdollisuus kehittyä ”lahjakkuudeksi” ja jossain tulevassa elämässä alan neroksi.

²Yliopisto-opiskelijat tekevät virheen valitessaan aineita tulomahdollisuuksia ja yhteiskunnallista uraa ajatellen. Me tarvitsemme uuden elämännäkemyksen, johon sisältyy vastuuntunne, jotta oppisimme erottamaan ammatin ja kutsumuksen (jolla parhaiten hyödytämme kehitystä).

³Sen, joka tahtoo antaa panoksensa inhimilliseen tajunnankehitykseen ja ”kulttuuriin”, ei tulisi hankkia pelkästään vaadittavia ominaisuuksia ja kykyjä, siihen vaadittavaa elämänvaistoa ja tietoa todellisuudesta, vaan oltava myös viisas välttämään kaikkea, mikä voi vaikeuttaa hänen

työtään. Kyse on kaiken yksinkertaistamisesta, ei monimutkaistamisesta, ei tarpeettomien velvollisuuksien ottamisesta, ei pyrkimyksestä tehdä työtä, jonka toiset henkisesti vähemmän varustautuneet voivat tehdä.

⁴Valitsemamme ammatin pitäisi kyetä tarjoamaan meille toimeentulo, tilaisuuksia itsenäiseen työpanokseen ja hyödyttää kokonaisuutta. Jos työ myös yhdistää meidät kanssaihmiisiin, jolloin koemme olevamme osa kokonaisuudesta, olemme todennäköisesti tehneet parhaimman mahdollisen valinnan.

⁵Uskomattoman paljon sukupolvien kautta hankitusta ammattitaidosta on menetetty sosiaalisen liikkuvuuden vuoksi ja siksi, että uudet sukupolvet ovat halunneet valita toisen kunnioitettavamman ja kannattavamman ammatin.

7.11 Ulkoluku verrattuna harkintakyvyn harjoitukseen

¹Kasvatuksessa on tärkeää juurruttaa periaatteita muodostamaan perusteita ajattelulle ja toiminnalle. Tosiasiat ovat tarpeellisia vain siinä määrin kuin niitä tarvitaan periaatteille. (Tällä ei tarkoiteta ”periaatteellisuutta”, jota ilmenee perspektiivijatteluun kykenemättömillä pedanteilla. Sana ”periaate” on tietenkin tavalliseen tapaan idiotisoitu.) Ja periaatteiden tulee edeltää tosiasioita, joiden tehtävä on vain selventää, herättää ymmärtämystä periaatteita kohtaan. Moderni induktiiviseen menetelmään perustuva opetus ylikuormittaa muistia lukemattomilla tarpeettomilla, elämäntieteisillä, elämään kelpaamattomilla yksityiskohdilla ja jättää nuoret oman onnensa nojaan itsenäisen arvioinnin suhteen. Tarkastele historian tai aikamme johtavia hahmoja! Onko heidän tietämyksensä tehnyt heistä viisaampia? Eivätkö lukemattomat eri ennakkoluulot, mielipiteet, lahkot, puolueet, idiosynkrasiat todista kyvyttömyydestä perspektiivijatteluun.

²Opettajat suorittavat sen ajatustyön, mikä heidän oppilaidensa pitäisi oppia tekemään. Tämä edistää taipumusta matkimiseen, sanomaan vain sen, minkä on kuullut toisilta. Sen sijaan opettajien tulisi vastustaa useimpien mentaalista passiivisuutta stimuloimalla heitä mentaaliseen itseaktiivisuuteen. Ihmiset menevät kirkkoon kuullakseen saman saarnatekstin, jonka he ovat kuulleet satoja kertoja aiemmin ja joka ei opeta heille mitään uutta, vain vahvistaa heidän vanhoja fiktioitaan.

³Sukupolvi toisensa jälkeen nuorille opetetaan eri oppilaitoksissa enimmäkseen vain illuusioita ja fiktioita todellisuudesta ja elämästä.

⁴Yliopistot osoittavat ”kaikki koulun omituisuudet” suurennetussa mittakaavassa, yhä rankempaa ylikuormitusta merkityksettömillä tietomassoilla ja vieläkin hölmöläisemmällä tutkintojärjestelmällä.

⁵Sellaisella koulutusjärjestelmällä useimmista tulee ajattelemaan kykenemättömiä. Heitä ruokitaan kuvitelmilla, joita muistivarasto sitten päivittäin heille toistaa siitä, mitä he ovat lukeneet, kuulleet ja oppineet. Heistä tulee siinä määrin muistin orjia, että useimmat sitten uskovat ajattelun olevan muistamista.

⁶Tyypillinen ”läksynsä osaaminen” on jotain täysin muuta kuin itse asian käsittäminen. Muistinerot voivat saavuttaa kaikki asemat nykyisessä yhteiskunnassamme; heistä voi tulla professoreita, piispoja, maaherroja jne., jos he vain kykenevät ”keittämään naulakeittoa”, tietävät, mitä toiset ovat oppineet. Siten ei toteuteta tajunnankehitystä, vaan inkarnaatio on suu- relta osin epäonnistunut.

⁷Koulututkinnot voitaisiin turvallisesti poistaa. Oppilaiden oivalluskyky ja arvostelukyky voitaisiin täysin oikeudenmukaisesti arvioida heidän esittämillään sopivilla selonteoilla. Ja yliopistotutkintoihin riittäisi vastaavanlainen selonteko, jossa koko ainetta koskeva ymmärtämys ja arvostelukyky, ei muisti, asetettaisiin koetukselle. Plagionnin vaaraa ei ole, koska pätevä professori voi välittömästi todeta aineiden itsenäisyyden ja yksilöllisen käsittelyn.

7.12 Robottiajattelu

¹Inhimillisen luonnon osana näyttää olevan, että jokainen ilmaisee spontaanisti mielipiteensä ennen kuin tietää mistä hän puhuu. Sen voi kuulla jo lasten puheessa. Pahempaa on, että koulu ei huomauta tästä taipumuksesta lapsille. Ja vielä pahempi, että myös akateemisesti koulutetut lausuvat mielipiteensä asioista, joista he eivät tiedä mitään. Meidän koulutusjärjestelmämme on aiheuttanut sen, että yksilö luulee tietävänsä tarpeeksi omatakseen oikean käsityksen lähes kaikesta, mikä on suunnaton virhe. Enin hänen tietämästään on virheellistä, ja useimmat hänen arvioistaan ovat harhauttavia. Jokaisella uudella sukupolvella on täysin erilainen elämänkatsomus, mikä johtuu todellisuutta ja elämää koskevan tiedon lisääntymisestä. Tämän pitäisi merkitä jotain niille, jotka lainkaan kykenevät ajattelemaan muuta kuin sitä, minkä he ovat oppineet toisilta. Omat ajatukset tuntuvat olevan harvinaisia. Kun elämää kokenut kuulee ihmisten puhuvan, hän voi aina kertoa, mistä he ovat saaneet ajatukset, joiden he luulevat olevan heidän omiaan vain siksi, että heillä on kyky toistaa ne omin sanoin. Koko ihmiskunnan ajattelu on robottiajattelua, toisten sanojen lakkaamatonta toistamista.

²Yliopistoissa opiskelijat oppivat sen, mitä kirjoissa lukee. Ja heistä tulee tohtoreita, kun he osaavat koostaa eri kirjoihin kirjoitetun, ilmaista saman asian toisella tavalla ja toisissa yhteyksissä. Myös tämä on robottiajattelua. Se, joka tietää, mitä hakuteoksissa lukee, pitää itseään viisaana. Koulunerot ovat muistineroja, jotka voivat täsmälleen toistaa, mitä muut ovat ajatelleet ja kirjoittaneet. Mutta se ei ole tietoa. Se on tietämystä, joka tulee osoittautumaan vääräksi sadan vuoden sisällä, jos ei aiemmin.

³Kuinka olisi, jos ihmiset oppisivat ajattelemaan itse eivätkä vain jäljittelisi toisia, jos he kysyisivät itseltään ja etsisivät vastauksia itse? Ovatko he koskaan saaneet oppia, mitä tietämisellä tarkoitetaan? Heidän oma kokemuksensa on antanut heille sen, mitä he tietävät. Kaikki muu on jäljittelyä. Eikä jäljittely ole tietoa, vaan sitä, että uskoo tietävänsä. Se, mitä heille on opetettu koulussa ja yliopistoissa, on sitä, minkä on oletettu olevan oikein. Se on koottujen toistojen varasto. Millä kriteereillä he pitävät sitä oikeana? Kymmenen vuoden kuluttua opetetaan jotain muuta. Ja kaikki ovat yhtä uskovia. He ovat koulutettuja. He tietävät, mitä muut tietävät. Kuinka merkillistä. He lukevat kirjoista, mitä muut ovat ajatelleet. Mutta kuinka he voivat tietää, että muut ovat ajatelleet oikein? Oppiminen on matkimista. Se, mikä on oikein tänään, on huomenna väärin. Liioittelua! Varmasti, mutta todenmukaisempaa kuin useimmat kykenevät ymmärtämään.

⁴Jos tiedemiehet osaisivat ajatella (jotain muuta kuin ajatella sitä, mitä muut ovat ajatelleet), he oivaltaisivat suunnattoman tietämättömyytensä todellisuudesta. Jos lääkärit osaisivat ajatella, he kysyisivät lakkaamatta itseltään ”miten ja miksi” sen sijaan, että tyytyvät siihen, mitä lääketieteellisissä kirjoissa sanotaan. ”Miten haavat paranevat” ja ”mitä prosesseja silloin on meneillään” ja tuhansien muiden samankaltaisten kysymysten edessä lääketieteilijät jäävät ilman vastausta. ”Me emme tiedä.” Jos he esittäisivät kysymykset itse, he oivaltaisivat pian, että heidän tieteesensä käsittelee ”mysteereitä”. Oman rajallisuuden oivaltaminen on terveen järjen merkki. Se, ettei koskaan lakkaa etsimästä yhä pidemmälle, on tutkijan merkki.

7.13 Deduktio

¹Muinaisina aikoina filosofilla tarkoitettiin oppinutta, niin kutsuttua monitietäjää, joka oli omaksunut oman aikakautensa tiedon. Nykyisin tämän katsotaan olevan mahdotonta ja on tietenkin sitä, jos sillä tarkoitetaan kaikkea yksityiskohtaista tietoa. Mutta tämä johtuu siitä, että eri tieteiden peruseriaatteita ei ole selkeytetty yleiskatsauksellisissa järjestelmissä. Tämä tulee osoittautumaan yhä tarpeellisemmaksi vastustamaan sitä kaaosta, joka vallitsee niin eri tieteenaloilla kuin niiden keskinäisissä suhteissa. Tieteiden tulee pyrkiä ”syntetisointia” kohti eikä hukkaa yksityiskohtaiseen tietoon.

²Samoin kuin ”sivistys on se mikä jää jäljelle, kun opittu on unohdettu”, on mentaalinen

suvereenisuus kykyä ajatella eri tieteenalojen järjestelmillä ilman yksityiskohtia. Jos yksityiskohdat ovat tarpeen, ne voidaan nopeasti löytää tieteellisestä kirjallisuudesta.

³Vanha kasvatustieteellinen teoria lähti oivalluksesta, että käsittäminen etenee yleisestä yksityiseen, että deduktiivinen menetelmä on opetuksessa tehokkain. Valitettavasti tätä menetelmää harrastivat omituiset hyypiöt, yleensä teologit, joilla ei ollut aavistustakaan psykologiasta ja kasvatustieteestä, joten tulos oli odotetun mukainen. Kun sitten päätettiin uudistaa opetusmenetelmä, hylättiin kaikki vanhat menetelmät, eikä ymmärretty vanhan opetustavan olennaista ja ainoaa arvokasta asiaa. Säilytettiin se, mikä olisi pitänyt poistaa ja päinvastoin. Kaikki tuli uudistaa perusteellisesti. Ja opetuksessa päätettiin jäljitellä luonnontieteellistä tutkimusmenetelmää.

⁴Luonnontutkimus on induktiivista, ja se etenee yksityisestä yleistämisen kautta yleiseen. Esimerkiksi maantiedon opinnot olisi aloitettava omasta maasta ja myöhemmin jopa omasta asuinpaikasta sen sijaan, että olisi aloitettu maapallosta, mikä välittömästi mahdollistaisi oman maan ja asuinpaikan asettamisen oikeaan yhteyteen. Tuloksena oli tietenkin se, että maapallomme, planeettamme, jäi epäselväksi käsitteeksi ja että menetettiin vaisto olennaisen suhteen. Samaa menetelmää käytettiin kaikissa oppiaineissa, eivätkä pedagogit ymmärtäneet, että näin tehden he ehkäisivät perspektiivijattelun kehittymistä, jolloin oppilaat rajoittuivat yhä enemmän ajattelussaan, minkä johdonmukainen seuraus oli, että ainoa ymmärretty asia oli ”oma asuinpaikka”.

⁵Kuinka harhaanjohtavaa nykyinen koulutus on, ilmenee parhaiten siinä, etteivät edes lukion suorittaneet ole kyenneet käsittämään teoksen *Tieto todellisuudesta* peruskäsitteitä.

⁶Vanha esoteerinen opetusmenetelmä, jota kai edelleen laajalti käytetään, antoi oppilaalle yhden tosiasian kerrallaan mietiskeltäväksi, kunnes hän oli ymmärtänyt sen lähimmän merkityksen. Tämä menetelmä soveltui hyvin neofyyteille aikana, jolloin yleistä analyttistä kykyä tuskin oli olemassa. Kysymys kuuluu, eikö jokin muu menetelmä olisi nykyään parempi. Sen jälkeen kun vasta-alkaja hallitsee itse järjestelmän perustietoineen, tulisi oppilaan tehtäväksi antaa uusien tosiasioiden liittäminen oikeisiin yhteyksiinsä järjestelmässä, mihin hänen pitäisi pystyä, jos järjestelmästä on tullut mentaalisesti elinvoimainen ja jollei se ole liian luurankomainen.

⁷Kestää todennäköisesti vielä jonkin aikaa, ennen kuin esoteerisia lukioita ja yliopistoja perustetaan. Mutta idea on kuitenkin huomioitava ja pidettävä vireillä siihen saakka, kunnes aika on kypsä.

⁸Sitä ennen nykyinen opetus tulisi vaihtaa induktiivisesta menetelmästä deduktiiviseen, koska nyt on mahdollista dedusoida tietoa järjestelmistä ja maailman- ja elämäkatsomuksessa (”filosofiassa”) pythagoralaisesta järjestelmästä. Tämä tyydyttää erään tärkeän psykologisen ja kasvatuksellisen tekijän. Esitystavasta tulee paljon helpompi ymmärtää, yksinkertaisempi ja kiinnostavampi lapsille. Yleiskatsauksesta aloittaminen antaa kaikelle merkityksen, jota lapset eivät koskaan muuten näe. Käsitys, että lapset eivät voi ymmärtää ja seurata sellaista menetelmää on pedagogista luulottelua.

7.14 Tarpeettomat kouluaineet

¹Niihin kouluaineisiin, joiden opiskelusta esoteerikko tahtoi vapauttaa lapset, kuuluvat uskonto, latina, kreikka ja historia. Uskonnonhistoria tulee korvata perusluonteisella lakitiedolla (mahdollisesti sosiologian opintojen yhteydessä), joka selvittää, että laittomuus johtaa kaikkien sotaan kaikkia vastaan tehden järjestyneen yhteiskunnan mahdottomaksi. Juutalaiset käskysanat (Mooseksen kymmenen käskyä) ”eivät ole jumallisia käskyjä”, vaan kaikissa unohdetuissa kulttuureissa niiden on katsottu olevan itsestään selviä oivalluksia: ei saa murhata, varastaa, pettää, panetella jne.

²Jos lakitiedosta ja käyttäytymisohjeista tulisi kouluaineita kristinuskon sijaan, niin kasvava nuoriso oppisi kitkatonta yhteiselämää elämään kelpaamattoman uskonnon fictionalismin sijaan.

³Antiikin maailma, erityisesti kreikkalainen, esittää rakennus- ja kuvanveistotaidetta, jota ei

ole vielä uudelleen saavutettu. Mutta elämänymmärtämyksen ja elämäntaidon suhteen antiikin maailma ei osoita sitä ymmärtämystä, minkä tieto elämänlaeista antaa. Siinä suhteessa se vaikuttaa pikemminkin harhauttavasti eikä voi puolustaa latinan ja kreikan kielen opintoja.

⁴Tietenkin latinan- ja kreikankielisestä kirjallisuudesta löytyy kultahippuja, aforistisia helmiä. Mutta niitä on harvassa, paitsi Platonilla, Epiktetoksella ja Marcus Aureliuksella jne.

⁵”Se humanismi”, jota löytyy homeopaattisina annoksina latinan- ja kreikankielisestä kirjallisuudesta, on esoteerikassa esitetty verrattoman paljon selkeämpänä elämänlakeihin liittyvän tiedon yhteydessä.

⁶Esoteerikon, jolla on mahdollisuus lukea esoteerista kirjallisuutta, ei tarvitse nojautua ”klassisiin” kirjailijoihin (kreikan- ja latinankieliseen kirjallisuuteen) omaksuakseen heidän humanisminsa, joka sinänsä on peräisin esoteeristen tietokuntien vihityiltä. Oma-aloitteisesti ihminen ei ole koskaan kyennyt orientoitumaan järkevästi elämässä. Elämäntiedon olemme saaneet planeettahierarkialta, joka on yli 15 miljoonaa vuotta valvonut inhimillistä tajunnankehitystä (aina siitä lähtien kun organismi täydellistyi ja ihmiset kykenivät aloittamaan elämänsä fyysisessä maailmassa).

⁷Tämän tosiasian tietäminen tuo mukanaan, että latinan ja kreikan kielen opiskelun aiheuttamasta valtavasta taakasta voidaan luopua ja käyttää opiskeluaika tarkoituksenmukaisempiin ja elinkelpoisuutta edistäviin opintoihin. Kreikka ja latina ovat välttämättömiä filologeille ja kirjallisuudentutkijoille, mutta eivät ”historialliselle sivistykselle”. Tämän voi hankkia vain esoteerisesta historiasta.

⁸Latinan kielellä on kaiketi merkityksensä niille, jotka tahtovat tutkia perimätietoa tai opiskella roomanisia kieliä ja ymmärtää vanhemman kaunokirjallisuuden lukuisia metaforeja. Mutta latinan kieli pitäisi voida omaksua perinteellistä paljon yksinkertaisemmalla tavalla. Vielä puuttuu se kieltenopettaja, joka voi yksinkertaisimmalla tavalla välittää oppilaille kaiken käsittämiseksi välttämättömän. Tämä on aina ollut kielten opiskelun puute. Se on tehty tarpeettoman monimutkaiseksi.

⁹Jos se energia, joka edelleen uhrataan kuolleille kielille vanhojen kulttuurimuotojen opiskelun tarkoituksella, käytettäisiin esoteerisen kirjallisuuden opiskeluun, silloin vapautuisimme vanhan kirjallisuusperinnön valtavasta taakasta, ja uusi kulttuuri kukoistaisi tällä kertaa todellisuustietoon perustuen.

¹⁰Historia koostuu suurimmaksi osaksi legendoista ja loput on tarinaa barbaariasteen läheisyydessä olevista ihmisistä. Nämä legendat eivät ole rakentavaa lukemista, vaan vaikuttavat lähinnä harhauttavasti elämän suhteen. Historia tulisi parhaiten korvata sosiologialla ja filosofian historia ideoiden historialla.

¹¹Länsimaisilla historioitsijoilla ei ole tietoa todellisesta maailmanhistoriastamme. Atlanttisen tuhoutumisen jälkeen vain esoteeristen tietokuntien vihityillä oli tietoa todellisuudesta. Tämä tieto jäi salaiseksi siihen saakka, kunnes planeettahierarkia katsoi ajankohdan tulleen sen julkistamiseksi, mikä on toteutunut yhä laajemmassa määrin vuoden 1875 jälkeen.

¹²Vihityt eivät tietenkään saaneet julistaa sitä, mitä he tiesivät, mutta he saivat asettaa hankkimansa kyvyn ihmiskunnan käytettäväksi. Tämä selittää Kreikan ja Rooman suhteellisen korkean kulttuurin. Tunnetusti se tuhoutui sitä seuranneessa proletarisessa vallankumouksessa. Sen jälkeen inkarnoituneet klaanit kuuluivat suurelta osin barbaariasteelle. Yksittäisiä korkeammille kehityksasteille kuuluvia tosin inkarnoitui, mutta he saivat tuskin osakseen ymmärtämystä ja useimmat heistä joutuivat teologisen barbaarisuuden uhreiksi.

¹³Lukuun ottamatta niitä tuloksia, joihin luonnontutkimus on päässyt rajoitetulla alueellaan (49:5-7), ja joita ei saa arvioida teknisen sovelluksen mukaan (mikä johtaa ihmiset harhaan), voidaan sanoa, että kaikki mikä ei ole esoteerikkaa, on fiktionalismia. Esoteerikon on melkein pä tuskallista opiskella eksoteeristen teoksia kaikkine fiktioineen, jotka ovat niin kaukana todellisuudesta.

¹⁴Esoteerikan selittäminen koulutetuille on lähes toivoton yritys. Vielä naurettavammalta

vaikuttaa ensimmäisten esoteerikkojen puolustus opin yhdenmukaisuudesta todellisuuden kanssa. Pienille lapsille ei opeteta korkeampaa matematiikkaa eikä matematiikkaa puolusteta epäkypsien ymmärtämyksen puutetta vastaan.

¹⁵Vieraiden kielten opiskelu mahdollistaa niihin liittyvän kirjallisuuden opiskelun. Lukuun ottamatta tieteellistä kirjallisuutta on kysyttävä, mitä tietoa todellisuudesta ja elämästä voidaan saada ihmisiltä, joilla ilman esoteerista tietoa ei ole edellytyksiä arvioida elämänilmiöitä.

¹⁶Koulutusjärjestelmämme eräs toinen erikoisuus on vaatimus kirjoittaa eri oppiaineita koskevia omia kirjoitelmia. On monia piileviä esoteerikkoja, jotka hallitsevat erinomaisesti aforismin, mutta joilla ei ole kykyä kaunistella sitä kaikilla epäolennaisilla asioilla, joita pitkän aineen kirjoittaminen vaatii, kaikella sillä, mikä ei varsinaisesti kuulu ideaan. Aineenkirjoittajat sopivat erinomaisen hyvin lehtimiehiksi tai romaanikirjailijoiksi. Sellaisia meillä on aivan liian monta. Koulun tarkoitus ei ole kouluttaa sellaisia.

¹⁷Filosofian opintojen sijaan kouluissa pitäisi saada oppia erottamaan mitä tiedetään ja mitä ei tiedetä, voidaan tietää ja ei voida tietää, kuinka vähän ylipäättään voidaan tietää, käsittämisen ja ymmärtämisen välinen ero.

¹⁸Kuten kaikkien yliopisto-opiskelijoiden oli 1700-luvulla opiskeltava teologiaa, 1800-luvulla filosofiaa, niin 1900-luvulla suuntaus on, että kaikkien tulisi opiskella korkeampaa matematiikkaa. Se alkaa jo lukiossa. Tämä on silkkaa kohtuuttomuutta. On tultu täydelliseen matematiikkavimmaan. Matematiikka on luonnontieteilijöille, ei ”humanisteille”. Jälkimmäisillä ei ole elämässään käyttöä edes algebralle tai planimetrialle. On korkea aika karsia kaikki keskiajalta vielä jäljellä olevat skolastiset suuntaukset pois. Ei pitäisi pakottaa opiskelemaan asioita, joille ei ole mitään käyttöä. Tietenkin yleissivistykseen kuuluu tietää hieman tähtitieteestä, geologiasta, biologiasta jne. Mutta kaikki yksityiskohtainen tieto on vain tuleville asiantuntijoille.

¹⁹Vanha koululaitos valmisti oppineisuuden, joka oli itsetarkoitus. Oppineet elivät mielikuvitusrakennelmissaan vailla yhteyttä todellisuuteen. Mutta kaiken koulutuksen tulee pyrkiä välittämään taito ei ainoastaan ymmärtää todellisuutta vaan myös taito elää tarkoituksenmukaista elämää, jotta elämän tarkoitus voisi toteutua.

²⁰Me tarvitsemme esoteerisia kouluja ja yliopistoja, jotta ne, joilla on kyky käsittää ja ymmärtää, säästyisivät vallitsevien ideologioiden idiotisoinnilta.

7.15 *Laurency pedagogina*

¹Laurencyn kriitikot tulevat jauhamaan, että hänen kirjoituksensa sisältävät liikaa toistoja. He erehtyvät. Uudet ideat unohtuvat helposti, jos niitä ei aseteta kaikkiin ajateltavissa oleviin yhteyksiin. ”Repetitio est mater studiorum” (”Kertaus on opintojen äiti”) tiesivät jo vanhat roomalaiset. Tulemalla toistetuiksi ideat jäävät mieleen, jolloin ne aina ovat siellä tarvittaessa. Katsantotapaa, joka eroaa täysin perinteisestä, ei voi oppia kerralla. Kertaus on välttämätöntä. Eri yhteyksiin punoutuneina ideat havainnollistuvat monipuolisesti ja ne voidaan ymmärtää. Se tosiasia, että ideat voidaan punoa kaikkeen, osoittaa, että ne ovat oikeita. Se joka luulee, että riittää, kun ideat esitetään kerran, ei ole koskaan tutkinut tätä ongelmaa. Kokemus osoittaa, mitkä lukijat ovat lukeneet Laurencyn teokset vain kerran, ketkä kaksikymmentä tai sata kertaa. Ymmärtämyksessä on erittäin suuri ero.

²Kerta toisensa jälkeen on todettu, etteivät edes tohtorit osaa lukea oikein. He eivät näe, mitä kirjassa lukee. He näkevät vain sen, minkä he jo tietävät, ja loput menee heiltä ohi. Kuinka moni on ymmärtänyt, että kyse on terveestä järjestä? On parempi olla skeptikko kuin hyväksyä se, minkä ei oivalla olevan oikein. Herkkäuskoisuus on ollut ihmiskunnan kirous.

³On todella olemassa Laurencyn tekstien lukijoita, jotka eivät ole ymmärtäneet, että hänen teoksensa ovat yksi ainoa keskeytymätön yritys auttaa ihmisiä hankkimaan terve järki ja vapauttaa heidät siten joutumasta oman herkkäuskoisuutensa uhreiksi. Esoteerinen tieto on

ainoastaan niille, joilla täytyy olla kiinteä maailmankatsomus perustana elämänkatsomukselleen ja oikeuskäsitykselleen. Yleensä tämä tarve esiintyy vasta sitten, kun yksilö on saavuttanut humaniteettiasteen ja jättänyt emotionaaliasteen taakseen. On väärin tehdä propagandaa esoteriikalle niiden keskuudessa, joilla ei ole edellytyksiä ymmärtää sitä. Esoteriikka on etsijöille, jotka ovat kerran olleet vihittyjä eivätkä löydä vakaata perustaa, ennen kuin ovat löytäneet uudelleen vanhan tietonsa.

7.16 Piilevä esoteerikko

¹Ihmisellä on syntyessään omalaatu piilevine (hankittuine) ominaisuuksineen ja kykyineen. Sen jälkeen riippuu suurelta osin ympäristöstä, yhteyksistä ja tilaisuuksista kokemuksiin, kuinka paljon kaikesta piilevästä aktivoituu. Monet hämmästyvät, kun synnynäiset esoteerikot ovat usein lapsena käsittämättömiä ja vaikeasti käsiteltäviä, vaikuttavat melkein pahemmilta kuin muut. Se on aika luonnollista. Jos he joutuvat ympäristöön, jonka maailman- ja elämänkatsomus eroavat heidän piilevästä todellisuudesta ja elämäntietoisuudesta, idiotisoivaan ympäristöön vailla yhteyksiä, heistä tulee täysin harhautuneita, he eivät tunnista itseään, jolloin heistä tulee epätoivoisia tai ainakin sovinnaisuuden vastustajia.

²Esoteerisilla lapsilla on yleensä vaikeampaa koulussa kuin muilla. Opetettu on yleensä vastoin heidän elämänvaistoaan ja vaikuttaa heistä vieraalta ja epämiellyttävältä, minkä vuoksi he yleensä menettävät mielenkiinnon kaikkea opiskelua kohtaan. He tuntevat itsensä vieraiksi, tulevat usein sekä opettajien että tovereiden väärinymmärtäviksi ja heitä pidetään erikoisina, mikä edelleen vaikeuttaa heidän elämänsä kasvuvuosina. Ehkä he eivät koskaan ”herää” saavuttamaan piilevää tasoansa tai he tekevät sen ”liian myöhään”. Tämä oivallus selkeyttää, kuinka mahdotonta on arvioida oikein itsensä ja toiset, mikä osoittautuu jatkuvana ali- tai yliarviointina. Ihmisten arvioinnit toisistaan ovat myös yleisesti ottaen tunteen arviosta riippuvaisia. On kysyttävä, täytyykö meidän arvioida, kun olemme ymmärtäneet asiaan liittyvät vaikeudet. Viisas luopuu arvioimasta asioita, jos olosuhteet eivät tee sitä tarpeelliseksi.

³Inkarnaatio inkarnaation jälkeen ovat ihmiskunnan parhaimmista kuuluvat (esoteerisiin tietokuntiin kerran vihityt) useimmissa tapauksissa (lukuun ottamatta harvoja ”esoteerisiin perheisiin” syntyneitä) saaneet kasvaa tietämättöminä kerran hankkimastaan tiedosta, saaneet työskennellä läpi vallitsevien ideologioiden ja oppia oivaltamaan näiden kestävämyyden, kunnes he noin 35 vuoden iässä ovat olleet mentaalisesti tarpeeksi kehittyneitä ollakseen oikeutettuja liittymään uudelleen johonkin planeettahierarkian hyväksymistä tietokunnista. Piilevän tiedon uudelleen muistamisen helpottamiseksi on tärkeää, että tiedosta tulee helpommin saavutettava kasvaville sukupolville, jolloin ”vihityt” säästyytään vaivalloiselta työltä vapautua heihin heidän kasvu- ja opiskeluvuosinaan (parikymmentä poisheitettyä vuotta) iskostetuista fiktiójärjestelmistä, voivat jo nuoruudessaan jatkaa tajuntansa keskeytynyttä aktivoitumista ja liittyä siihen ”uuteen luomakuntaan”, jonka on tarkoitus helpottaa ylimenon neljännestä luomakunnasta viidenteen. Nämä yksilöt tunnistavat siitä, että he ovat illuusioista ja fiktioista, vallitsevista teologisista, filosofisista, tieteellisistä ideologioista riippumattomia, heidän palvelevasta asenteestaan ja työstään ihmiskunnan evoluution hyväksi. Useimmat tähän ”valtakuntaan” kuuluvat ovat kerran olleet vihittyjä tai ovat planeettahierarkian oppilaita.

⁴Nykyinen koulu ei lainkaan sovi vanhoille vihityille. Se, mitä niissä opetetaan ei heitä kiinnosta ja heille on siitä vähän hyötyä. Parhain, mitä he voivat tehdä, on unohtaa kaikki oppimansa, jos he todellakin muistaisivat jotakin. Niille opiskelijoille, jotka ovat edellisissä inkarnaatioissa hankkineet tajunnan kausaaliverhonsa älykkyyskeskuksessa ollen siten kausaalisesti intuitiivisia aineellisten tosiasioiden suhteen, on opetus, joka lähtee enemmän tai vähemmän hajanaisten tosiasioiden oppimisesta, äärimmäisen rasittavaa. Yksityiskohdat, joilla ei ole merkitystä maailman- ja elämänkatsomukselle; kaikki se, mikä on eristettyä asiantuntijatietoa vailla yhteyttä elämään, joka ei anna tietoa elämän tarkoituksesta jne., tuntuu heistä turhalta ja epäolennaiselta. Hitaasti etenevä diskursiivinen opetus on heille ikävää ja järjetöntä.

Ei ole ihmeteltävää, jos sellainen yksilö lopullisesti menettää halunsa oppia ja jää opinnoissa toisista jälkeen. Kuinka moni opettaja käsittää tämän asian?

⁵Jinarajadasa, Teosofisen seuran presidentti, kertoo itsestään, että häneltä puuttui se, mitä koulussa kutsutaan ”opiskelulahjakkuudeksi”, muistiinpanokyky, irrallisten, toisiinsa liittymättömien tosiasioiden muistaminen, joten hänen opettajansa pitivät häntä korkeintaan keskinkertaisena lahjakkuutena. Tämä lienee kaikkia todellisia neroja koskeva sääntö. ”Koulunerojen” kohdalla asia on aivan toinen. Jos heillä on opiskeluenergiaa, heistä tulee yleensä professoreita tai he saavuttavat vastaavia korkeampia yhteiskunnallisia virkoja. Siihen ei kuitenkaan neroutta tarvita, mikä on pikemminkin este. Aikaansa edellä olevat pysäytetään hyvin pian. Ja niille, joilla on piilevänä kaikki se, mitä koulun on tarkoitus opettaa, koulutyö on vastenmielistä. Perspektiivitajunnalle diskursiivinen ajattelu on tuskallisen väsyttävää: viikkoja kestävää logiikan jauhamista jostain itsestään selvästä asiasta.

⁶Useimmat opettajat ovat kapea-alaisia asiantuntijoita, jotka pitävät omaa oppiainettaan tärkeimpänä ja jokaista yksityiskohtaa olennaisena. Opettajina he ovat hyvin sopimattomia esoteerikoille, joille yleiskatsaus on tärkeämpää kuin hakuteoksissa saatavilla olevat yksityiskohdat. Jos heidät opetetaan käyttämään tällaisia kirjoja, he löytävät tarvitsemansa tiedot itse. He tarvitsevat periaatteita, menetelmiä, perspektiivejä voidakseen edetä järjestelmästä yksityiskohtiin, ”yleisestä yksityiseen”. Vastakkainen menetelmä, ”yksityisestä yleiseen”, on tarkoitettu sivilisaatioasteella oleville.

⁷On tiedonjanoisia lapsia, jotka tahtovat vain tietää; on toisia, jotka tahtovat käsittää ja ymmärtää. On myös lapsia, jotka ovat vailla kiinnostusta, osaksi vailla oppimiskykyä, osaksi sellaisia lapsia, jotka toivovat ymmärtävänsä tarvitsematta käsittää yksityiskohtien kautta. Esoteerikot kuuluvat usein viimeiseen ryhmään. Kun heille on opetettu tärkeimmät perustaidot (lukeminen, kirjoittaminen, laskeminen), he ovat täysin kykeneviä hankkimaan itse tarvittavat tiedot kaikesta siitä, mitä heidän on tiedettävä antaakseen oman panoksensa elämäänsä. Ilman tutkintoja he ovat ”itsenäisiä oppineita”, ja pystyvät kilpailemaan oppineimpien ihmisten kanssa niillä tiedonaloilla, joista he ovat kiinnostuneita. Ainoa tarpeellinen asia on tarjota heille oikea ympäristö ja laittaa oikeat kirjat heidän käsiinsä.

⁸On painokkaasti korostettava, että esoteeristen vanhempien ei pidä päästää lapsiaan mihinkään kouluun, vaan heille täytyy antaa yksityisopetusta. Jos kansalliset viranomaiset eivät sallisi tätä, niin sitten lapset tulisi kouluttaa ulkomailla, jonkin esoteerisen perheen hoivissa. Niin kauan kuin esoteeriset perheet ovat niin vähälukuisia kuin tälläkin hetkellä, niillä on hyvät mahdollisuudet saada lapsia, jotka ovat joskus olleet vihittyjä ja joilla tieto on piilevänä.

⁹Korkeasti kehittyneen yksilön täytyy saada yksilöllistä ohjausta samalla korkeammalla kehitystasolla olevilta opettajilta, jotta hänen ”henkinen elämänsä” ei ehkäistyisi. Häntä ei saa saattaa yhteen raaistavien koulukavereiden kanssa, jotka eivät ole vielä ylittäneet barbaariastetta, joka jokaisen on läpikäytävä, ja jonka useimmat ovat harvoin jättäneet taakseen alle 18-vuotiaina. Sopimaton seura vaikeuttaa mahdollisuutta piilevän tiedon uudelleenmuistamiseen ja vetää hänen tajuntansa poistyyöntävän taipumuksen hallitsemaan alempaan emotionaalisuuteen. Kokemus on osoittanut, että tämä on aina huomattavana esteenä lapsen kehitykselle, jolloin hän ei onnistu saavuttamaan muutoin mahdollista ja odotettua tasoa. Lasta ei saa pakottaa hyväksymään vallitsevia illuusioita ja fiktioita, ei opettaa ajattelemaan väärin kategorioiden mukaan, eikä häntä pidä ruokkia elämäntietämättömien opettajien ideologioilla. Lasta ei myöskään saa idiotisoida elämäntietämättömyyden ja elämäntietämättömyyden teologisilla fiktioilla. Lapsen pitää saada oppia kaiken lainmukaisuus ja aikanaan uudelleensyntymisen sekä kylvön ja korjuun lait. Hänen pitäisi oppia, että elämä on tajunnan jatkuvaa kehittämistä, että kuolemaa ei ole, yksinomaan minän verhojen vaihtoa, mikä jatkuu, kunnes minä on oppinut kaiken, mitä sen on opittava. Korkeammilla asteilla tulisi valita esoteerisia opettajia välittämään hänelle tietoa todellisuudesta. Onnellinen se, joka voi saada sellaisen kasvatuksen ja säästyy kouluilta ja yliopistoilta.

¹⁰Voidakseen auttaa ihmisiä heidän ongelmissaan esoteerikon pitää tietenkin olla tietoinen yleisen mielipiteen illuusioista ja fiktioista. Mutta on olemassa yksinkertaisempia tapoja hankkia tämä tuntemus kuin ylikuormittamalla muistia ja tuhlaamalla nuoruusvuosia, joiden aikana aivot tulisi harjoittaa hyödyntämään tajunnanenergioita ja hankkimaan meditaatiotekniikka (sitä vaikeampaa mitä vanhemmat aivot ovat).

¹¹Kausaalitajunta toteaa tosiasiat niiden todellisuussyhteyksissä ja saa siten oikean käsityksen todellisuudesta. On kuitenkin osoittautunut, että kausaaliminät ovat sopimattomia opettajiksi, jollei heitä ole esoteerisen harjoituksen ohella koulutettu pedagogeiksi. Usein he ovat vaistomaisesti haluttomia tutustumaan vihkiytymättömien fiktiojärjestelmiin ja ohjaamaan oppilasta diskursiivisen päättelyprosessin avulla askel askeleelta käsittämiseen. Eivätkä heidän kirjoituksiaan ymmärrä ”vihkiytymättömät”, joilta puuttuu tieto siitä esoteerisesta mentaalijärjestelmästä, josta kirjailijat lähtevät.

¹²”Kausaalisesti lahjakkaiden” oppilaiden on helppo ymmärtää. Mutta yleensä heidän on vaikeampi kuin ”diskursivistien” selittää, mitä he ymmärtävät ja sen tähden sekä opettajat että toverit pitävät heitä koulussa ”lahjattomina”. Aineiden kirjoittaminen on heille vaikea asia, koska he eivät useinkaan kykene päästämään diskursiivista mielikuvitusta valloilleen. Koska on odotettavissa perspektiivitajunnan omaavien (47:5) klaanien ja myös kausaalitajunnan esiasteella (47:4) olevien inkarnoituminen, on korkea aika perustaa esoteerisia lukioita ja yliopistoja. Nykyiset koulutusmenetelmät lamaannuttavat ja surkastuttavat aivoissa olevan intuition eli välittömän käsittämisen elimen. Perustakaa lukioita esoteerikoille, niin että he saavat oppia järkevän maailman- ja elämänkatsomuksen! Pelkistäkää tieteet tieteellisten periaatteiden opiksi, jotta he voivat vetää deduktiivisia johtopäätöksiä sen sijaan, että heidän on arvailemalla tultava toimeen. Mutta tämä on tietenkin abrakadabraa oppineille.

7.17 Koulun uudistaminen

¹Se, että koko koulujärjestelmä vaatii niin perusteellisen uusinnan, ettei vanhasta järjestelmästä jää enää mitään jäljelle, näyttää olevan jotain, jonka oivaltamiseen vaaditaan esoteerikko.

²Koko koulutusjärjestelmä täytyy uusida säännöllisin väliajoin; muuten se helposti rappeutuu luomaan vain kapea-alaisia asiantuntijoita. Jokainen aineopettaja katsoo oman oppiaineensa olevan tärkein. Opetus- ja kuulustelumenetelmät täytyy uusida ja ulkoluku poistaa, minkä luultavasti monet heistä ovat jo ymmärtäneet. Opettajien on vain varmistettava, että oppilaat ovat käsittäneet asian. Lisäksi heidän pitäisi saada oppia, mistä kirjallisuudesta heidän tulee etsiä yksityiskohtia ja yksittäisiä tosiasioita heidän niitä tarvitessaan.

³Koska useimmilta opettajilta edelleen puuttuu kyky oma-aloitteiseen mentaaliseen aktiivisuuteen ja he ajattelevat siten vain opittujen mallien mukaan ja emotionaalisten impulssien vaikuttamina, koulutus jatkuu vanhojen tottumusten mukaan. Tähän liittyy myös vastenmielisyys kaikkia uudistuksia kohtaan. Muutos edellyttäisi kaiken opitun ja tavanomaisen uudelleenajattelua, ja sen tähden muutokset ovat aina tuomittavia, vastenmielisiä.

⁴Myös pedagogien koulutukseen vaadittava opetus on järjestettävä uudelleen siten, että aineopettajat ymmärtävät erikoisalansa merkityksen kokonaisuuden kannalta. Eräs aine, joka olisi radikaalin muutoksen tarpeessa, on filosofia, jonka pitäisi opettaa opiskelijat ajattelemaan, ei pelkästään oppimaan menneisyyden filosofien näkemyksiä. Ennen kaikkea on tarjottava perspektiiviä kaikkeen, esimerkiksi eri tieteenalojen (niiden perusperiaatteiden, menetelmien ja järjestelmien) järjestely yleiskuvasjärjestelmään, niin että oppilaille selviää niiden merkitys fyysisen todellisuuden käsittämiseksi, poliittisille ja sosiaalisille ilmiöille, ihmiselle kokonaisuuteen osallisena. Tämä myös selventää eri oppiaineiden suhteellista merkitystä kokonaisuudelle, maailmankatsomukselle ja elämänkatsomukselle.

⁵Jo kymmenen vuoden iässä lapsille pitäisi opettaa kemian, fysiikan, geologian ja astronomin peruselementit. Biologian opetusta yksinomaan kuvailevana tieteenä voidaan huomattavasti vähentää. Kasvien latinankieliset nimet ovat yliopistoissa biologiaa opiskeleville. Riittää

kun oppilaat oppivat ymmärtämään, mikä tehtävä eri kasvinosilla on. Tätä heille tuskin koskaan opetettiin. Eri kasvilajien lehtien ja juurien erilaiset muodot ovat erikoisasiantuntijoiden tietoa. Riittää kun oppilaille annetaan kasvien ja eläinten luokittelua koskevat yleiskatsaukset, jotta he ymmärtäisivät sen tosiasian, että evoluution asteikolla on korkeampia ja alempia tasoja. Sitä he eivät vielä tiedä.

⁶Toivottavaa olisi teos, joka selittää kemian, fysiikan, geologian, astronomian ja biologian perustekijät ("tieteelliset periaatteet"), jotta lukija voisi saada yleiskäsityksen näiden tieteiden todellisuussisällöstä. Sellainen yleiskatsauksen antava kirja voisi olla suuresta arvosta niille, jotka eivät läpikäy lukiota eivätkä tiedä, kuinka he voisivat saada yleisen orientoinnin. Se voisi palvella johdantona lukio-opintoihin ja tarjota kipeästi hyvin tarpeellisia perspektiivejä. Esimerkiksi biologia voisi lähteä kehitysopestuksesta, jostain samankaltaisesta kuin Haeckelin *Natürliche Schöpfungsgeschichte* ("Luonnollinen luomistarina") vaikka enemmänkin periaatteellisessa ja tiivistetyssä muodossa.

⁷Kuinka paljon mielenkiintoisempaa olisi esimerkiksi maantieto, jos oppilaille annettaisiin yleiskuva maailmankaikkeudesta, aurinkokunnasta, planeetoista ja lopulta meidän maapallostamme?

⁸Miten valaisevaa biologia voisi olla, jos opetus antaisi selvityksen biologisesta evoluutiosta ja eri luomakuntien keskinäisistä yhteyksistä, siitä kuinka elämä on kehittynyt mitä yksinkertaisimmista orgaanisista soluista yhä koostuneemmiksi organismeiksi, vuosimiljoonia kestäneen prosessin kuluessa?

⁹Puhutaan "historiattomasta ihmisestä". Mutta se historia, jonka me katsomme olevan totuudellisia kertomuksia elämästä, on yleisesti ottaen kokoelma legendoja. Todellinen historia on vielä kirjoittamaton. Se tulee saataville vasta ensi vuosisadalla. Ja silloin se ei tule olemaan kuvauksia barbaaristen kansakuntien, rosvoritareiden, kuninkaiden ja paavien julmuuksista, vaan kertomus tajunnankehityksestä (fyysisestä, emotionaalisesta, mentaalisesta, kausaalisesta). Se tulee opettamaan meitä kehittymään tarkoituksenmukaisesti ja pyrkimään ideain maailman saavuttamiseen. Siinä maailmassa jokainen voi hankkia tietämystä kaikesta tarpeellisesta inhimillisiin maailmoihin kuuluvasta.

¹⁰Saadessamme esoteerisen tiedon katsotaan kaiken "menneiden aikojen kulttuuriperinteestä" keräämämme kuuluvan ihmiskunnan rikosarkistoon ja todistavan barbaarisuudesta ja sivistymättömyydestä.

¹¹Omituista kyllä, koulutukselliset uudistajamme eivät näytä ymmärtäneen, että aatehistoria, sellaisena se voi olla ja pitäisi olla (vastakohtana yksityiskohtaiselle historialle), on koulutuksen suhteen kaikkiin muihin oppiaineisiin verraten ylivoimaisin. Mutta silloin sen on oltava perspektiivinen yleiskatsaus aatteiden historiaan. Se voi antaa yleiskuvan sekä humanistisesta että luonnontieteellisestä ajattelusta. Se sisältää myös niin kutsutun kulttuurihistorian.

¹²Jos pedagogit aavistaisivat ideoiden merkityksen tajunnankehitykselle ja kulttuurille, saisi koko koulutusjärjestelmä täysin erilaisen suuntauksen. Yleisesti ottaen skolastiikka hallitsee edelleen kieliopillaan ja dogmatiikallaan.

¹³Koulun on tarkoitus välittää tietoa, jotta kaikki tietävät, kuinka he voivat määrätietoisella tavalla selviytyä yhteiskunnassa ja ansaita elantonsa. Koulun ei tule olla ammattikoulu. Sellaisten tulee olla itsenäisiä. On harmi, että epämusikaaliset lapset pakotetaan opettelemaan laulua ja soittoa, että taiteellisia kykyjä vailla olevat lapset pakotetaan kiduttamaan itseään piirtämisellä. Sellaisten opintojen tulisi olla vapaaehtoisia ja ne olisi mieluummin siirrettävä ammattikouluihin. Koko koulujärjestelmä tulisi järjestää uudelleen amerikkalaisen mallin mukaan. Peruskoulun tulisi päättyä lukion toisen oppivuoden jälkeen todistuksesta. Yliopistolliseen jatkokoulutukseen valmentava korkeampi lukio tulisi sijoittaa johonkin erityislukioon, mikä automaattisesti merkitsee oikeutta hakeutua humanistiseen tai teknologiseen tiedekuntaan. Yliopistot tulisi organisoida uudelleen siten, että asiaan kuuluva koulutus annetaan kullekin tiedekunnalle erillisessä oppilaitoksessa. Kaikkien ammattikorkeakoulujen yhdistämistä

yhteiseen yliopistoon vanhan tavan mukaan olisi pidettävä vanhanaikaisena. Ei edes jako nykyisiin yliopistojen tiedekuntiin ole enää toivottavaa. Monet erilaiset koulutuslaitokset ovat tarpeen.

¹⁴Oppi arvot merkitsevät sitä, että opiskelijoiden aivot täyttyvät fiktioista, joista tulee sitten riippuvaiseksi tai joista on vaikea päästä eroon. Myönnettäköön, että se helpottaa yleisen mielipiteen ymmärtämystä ja osanottoa vallitsevaan fictionalismiin, jotta ihminen ei etääntyisi muusta yhteiskunnasta. Oppi arvot ovat myös välttämättömiä ”valtion virkaan astuville” jne., niille, jotka eivät muilla tavoin voi saada toimeentuloaan. Yksilö saa tyytyä siihen, että hän joutuu osaksi yleistä ”uhrijärjestelmää”, josta Pontus Wikner kirjoitti ajatuksia herättävän aineen. Kenellä on nykyisin mahdollisuus saada käsiinsä lukemisen arvoista kirjallisuutta?

¹⁵Jokaisen lapsen pitäisi saada mahdollisuus pelata shakkia. Se on suurenmoinen lautapeli tyhjentyttömä mahdollisuuksineen ja esteettisine arvoineen. Yksittäiselle pelaajalle mestaripelien analyysit korvaavat täydellisesti vastustajan. Sillä, joka osaa pelata shakkia, ei ole vapaa-ajan ongelmia.

¹⁶Pedagogien tulisi kiinnittää erityistä huomiota kahteen ongelmaan, joita ei ole vielä selvennetty: luovan mielikuvituksen ja tavoitteellisen tahdon merkitys. Mielikuvitus vapauttaa yksiraitaisuudesta ja kehittää valinnan mahdollisuuden ja oikean valinnan tärkeyden ymmärtämystä. Tämä kehittää vastuuntuntoa. Esoteerikko saa oppia, että meillä on vastuu kaikesta ja ettemme voi koskaan vapautua vastuusta. Jokaisella on velvollisuus auttaa levittämään ymmärtämystä toden ja oikean asian valinnan tärkeydestä. Vallitseva subjektivismi on johtanut vastuuttomuuden lisääntymiseen joka suhteessa, mikä todistaa sen elämäntähtämyksensä.

¹⁷Moralistit tekevät vakavan virheen yrittämällä pakottaa vastuuntunteen toisiin ihmisiin ulkoapäin. Tämän vaatimuksen on tullava sisältäpäin, eikä ulkoapäin kaikenlaisten käskyjen kautta. Vastuuntunne on kultivoitava vapauden tunteessa ei pakottamalla. Vasta sitten se on itsemääräytyvä, oman valinnan tulos, omaan oivallukseen ja kokemukseen perustuva. Kaikki pakko loukkaa peruslaatuista vapauden lakia ja ehkäisee omaa tarkoitustaan. Tämä havainto on vielä tekemättä.

¹⁸Pedagogiikka tieteenä on vielä alkuvaiheessaan. Niin teoreettisesti kuin käytännöllisesti kaikki on vielä tutkittava. Sen oppeja on uudistettava säännöllisin väliajoin. Sama koskee useimpia tieteitä. Jos tieteet edistyvät, ne näyttävät uusina kymmenen vuoden välein. Tajunnankehityksessä, tutkimuksessa, tiedossa ja omaksumisessa ei ole mitään muuttumatonta.

¹⁹Ihmiskunta ei saa kaikkea tietoa lahjaksi, vaan ainoastaan sen, mitä sillä ei ole mahdollisuus itse todeta. Meidän on opittava ratkaisemaan ongelmia, sillä se kehittää tajunnankapasiteettia. Meidän on itse löydettävä todellisuus ja itse opittava sovellusmenetelmät. Koulu on kaikkina aikoina palvellut makkarantäyttökoneena, ja sen on täytynyt olla sitä, koska sen velvollisuus on ollut syöttää meille illuusioita ja fiktioita, ainoita saatavilla olevia näkemyksiä. Tämä on nyt ohi. Tulevaisuuden koulut antavat meille järjestelmiä, menetelmiä ja periaatteita, ja me saamme oppia käyttämään näitä oikealla tavalla ongelmien ratkaisuun. Tämä opettaa meitä käyttämään tosiasioita oikein ja taloudellisesti, jotta emme hukkuisi tosiasioihin ja muuttuisi muistiroboteiksi.

²⁰Tiedon tie on löytöjen tie ja sen hylkäämistä, minkä olemme ymmärtäneet virheelliseksi. Hakuteokset vanhenevat pian. Mutta muisti säilyttää kelpaamattoman. Sen tähden vanhat ihmiset vaikuttavat vanhanaikaisilta. He muistavat mitä ovat oppineet.

7.18 Tulevaisuuden pedagogiikka

¹Paras tapa omaksua tieto kokonaisvaltaisesti on opettaa toisia. Silloin saa tilaisuuksia tarkastella tosiasioita kaikista mahdollisista näkökulmista ja asettaa ne eri tavoin oikeisiin yhteyksiin. Kaikesta tulee ikään kuin elävämpää. Taitava pedagogi ei opeta jonkin tietyn mallin mukaan, vaan sopeuttaa esityksen eri oppilaiden eri tapoihin käsittää (johtuen osittain heidän tasoistaan ja departementeistaan, osittain heidän hankkimastaan piilevästä käsittämistavasta).

Mahdollisuus omistautua tälle yksilöllistämistaidolle on monille opettajille lakkaamaton virike muutoin kiinnostusta tappavassa menettelytavassa. Oppilaiden kiinnostuksen herättäminen siellä, missä sellaista ei ole, kuuluu myös pedagogiseen taitoon, joka ei koskaan saa olla pelkkä menetelmä.

²Pedagogiikalla, joka on tietämätön ihmisen kehitysasteista, on vielä pitkälti jäljellä, ennen kuin sille on mahdollista laatia perustavanlaatuiset opetusmenetelmät fysikaaliminälle, emotionaaliminälle ja mentaaliminälle. Vielä on tehtävä monia löytöjä eri departementtityypeille soveltuvista menetelmistä, niille, joilla on pääasiassa näkö- tai kuulomuisti. Matematiikkaa voidaan opettaa suunnattoman paljon yksinkertaisemmalla tavalla kuin nykyisellä kömpelöllä menetelmällä. Koko opetus voidaan luoda kiinnostavaksi leikiksi, jolloin koulunkäynnistä tulee kaivatuin asia nykyisen marttyyriuden sijaan, mitä se usein on.

³Vanha ”intellektualismi” teki virheen sen sekoittaessa toisiinsa tietämisen ja oivaltamisen (ymmärtämyksen ja kyvyn), kaksi täysin eri asiaa. Tietäminen on orientoitumisen ensimmäinen edellytys, mutta kyky kuuluu saavutetulle kehitystasolle. Tulevaisuuden pedagogiikka huomio tämän tarkoin eikä pakota ihmisille tietoa, jolle heillä ei ole käyttöä. Useimmiten riittää yleiskatsaus, selitys sille, mitä aihe käsittelee. Mutta jokainen aineopettaja pitää kaikkia yksityiskohtia tarpeellisina ja tuputtaa oppilaat täyteen täysin tarpeettomia tosiasioita. Useimmat sellaiset opettajat ovat elämään kelpaamattomalla aineistolla ylikuormitettuja, mikä estää heitä ”näkemästä metsää puilta.” Heistä on tullut älyllisesti likinäköisiä ja kyvyttömiä näkemään asioita perspektiivissä. Mutta me tarvitsemme perspektiiviä pystyäksemme orientoitumaan. Muuten eksymme viidakkoon. Ilman yleistä emme voi erottaa pääasiaa ja sivuasiasia, olennaista ja epäolennaista, pysyvää ja tilapäistä. Perspektiivi on tarpeellinen eliminointimenetelmä, jotta emme hukkuisi tosiasioihin. Vision hankkinut ei tarvitse yksityiskohtia. Tätä tarkoitettiin paradoksilla ”sivistys on se mikä jää jäljelle, kun olemme unohtaneet kaiken oppimamme”.

⁴Lisääntyvän iän mukana meidän on vaikeampaa sopeutua oikeampaan elämäntietämykseen. Aivoihin iskostuneiden emotionaalili- ja mentaalimolekyylien poistaminen on sekä rasittavaa että kaaosta aiheuttavaa työtä, mihin useimmat eivät kykene. Sen tähden on hyvin tärkeää, että nuoret saavat tilaisuuden tutustua esoteriikkaan siinä iässä, jolloin he alkavat pohtia ja yrittävät muodostaa maailman- ja elämäntietämyksensä. Siten he voivat eri katsomuksia vertailemalla tehdä oman valintansa. Teologian opetus vaikeuttaa tätä tutkimusta. Ja filosofian opetus, jonka pitäisi helpottaa sellaista itsenäistä pohdintatyötä, tarjoaa vain elämäntietämättömien ajattelijoiden mielikuvitusrakennelmia, jotka eivät orientoi meitä todellisuuteen.

⁵Esoteriikka vapauttaa meidät oppineisuudesta. Esoteerinen tietojärjestelmä on yksinkertaisin mahdollinen ja ehkäisee sitä jatkuvaa subjektiivista spekulatiivimmaa, joka täytti oppineiden ajan kaikella fiktiivisellä pyrkimyksellään. Esoteriikka keskittyy kokonaan käytännölliseen elämään, elämän tarkoituksen täyttämiseen. Tieto vapauttaa meidät täysin spekulatiosta. Olemme täällä elääksemme, emme tuhlataksemme aikaa hyödyttömyyksiin, tarkoituksettomiin ajanvietteisiin.

⁶Vain esoteerinen järjestelmä voi orientoitua oikein todellisuuteen, vain se voi yhdistää tieteet todellisuusjärjestelmään ja selvittää eri tieteiden suhteellisen merkityksen kasvavalle koulunuoriselle tarkoituksella orientoitua heidät todellisuuteen ja auttaa heitä löytämään paikkansa siinä. Yksilön alitajuinen piilevä todellisuusvaisto herää eloon ja etsii ja löytää tiensä sinne, mitä sen on opittava. Esoteerinen korkeakoulu sallii oppilaiden tahtonsa mukaan valita ja etsiä tiensä eteenpäin.

⁷Kaikki tieto merkitsee alasmitoittamista, sopeuttamista eri kehitysasteille ja mahdollisuuksia elämän ymmärtämiseen. Alasmitoittaminen on tehtävä siten, ettei siinä menetetä mitään olennaista, koska muutoin elämäntietämyksensä johtaa väärään suuntaan. Tämä virhe tehtiin teologiassa ja filosofiassa.

⁸Esoteeristen tietokuntien korkeammilla asteilla vihityt saivat tietoa eri kehitysasteista, siitä, mitä yksilön varustuksesta puuttui seuraavaa korkeampaa astetta varten ja kuinka nämä puutteet

tulisi voittaa määrätietoisella meditaatiolla, mitkä energiat tulisi hankkia ja kuinka ne tarkoituksenmukaisesti tulisi käyttää. Kaikesta tästä ihmiskunta on edelleen tietämätön (vaikka julkaistussa esoteriikassa vilisee vihjeitä) ja tulee suurelta osin olemaan sitä siihen saakka, kunnes planeettahierarkia voi palata ja astua suoraan yhteyteen yksilöiden kanssa. Koska kaikki helposti väärinymmärretään ja käytetään väärin, vaatii esoteerinen koulutus yksilöllistä ohjausta. Yleisölle ei voi antaa tietoja, jotka kuuluvat korkeammille asteille. Elämä on moniluokkainen koulu ja luokkaopetus annetaan luokassa. Planeettahierarkian tehtäväksi tulee tarjota ”yliopisto”, jossa opettajia koulutetaan eri luokille.

⁹Kun esoteerista tietoa voidaan soveltaa esoteerisen psykologian ja pedagogiikan ohella, odottaa planeettahierarkia sellaisia tuloksia, että neljätoistavuotiaat tulevat omaamaan sen älykkyyden, joka on tunnusomaista älykkäimmille aikamme yliopistoissa toimiville.

¹⁰Esoteerinen pedagogiikka on jotain täysin muuta kuin nykyinen, joka lähtee vallitsevista psykologisista järjestelmistä ja on siten monessa suhteessa sokeaa kokeilua, usein valitettavien seurauksien. Yritys ymmärtää jonkun toisen yksilön ”sielunelämää” omasta auktoritatiivisesta tai erityisesti rakennetusta järjestelmästä lähtien on täysin väärin. Jokainen yksilö on omalaadultaan ainutlaatuinen, ja tämä ilmenee aina jollakin tavalla hänen käsityksessään asioista, jotka pätevät yleisesti ihmiskunnalle.

¹¹Tietää voi käsittämättä, ja käsittää voi ymmärtämättä. Nämä kolme eri käsitystasoa on selvennettävä ihmisille. Edes tätä vähää heille ei ole opetettu koulussa ja yliopistoissa.

¹²Opiskelussa on tehtävä ero aivojen käsittämisedellytysten (aivojen mentaalimolekyyli-pitoisuuden: niiden mentalisoituneisuuden), mentaalitajunnan kehitystasoon ja kausaalitajunnan kehitystasoon välillä.

¹³Aivot tarvitsevat tosiasioita, mentaalitajunta etsii käsitettä ja kausaalitajunta tahtoo löytää idean (järjestelmän). Niille, joilla on orastava kausaalitajunta (kulttuuriasteen ilmiöiden alitajuinen ymmärtämys), on perinteinen tosiasioiden päähänpänttäminen pitkäveiteistä ja ikävyydestä. He tahtovat saada järjestelmän ja ovat kiinnostuneita asettamaan tosiasiat oikeisiin yhteyksiinsä.

¹⁴Voidaksemme ymmärtää yksilöä ja auttaa häntä hänen elämänsä kamppailussaan, meidän on otettava huomioon hänen kehitystasonsa (hänen puutteensa), hänen vikansa (korjuun laki), hänen idiosynkrasiansa (kasvuolosuhteet). Me kaikki kärsimme kansallisista, poliittisista, sosiaalisista ennakkoluuloista (tiedostamattomasta osallisuudesta näihin kuuluviin telepaattisiin psykooseihin), jotka määrättyvät taustamme, perinteidemme ja sosiaaliryhmämme mukaan. Esoteerinen oivallus osoittaa riippuvuutemme emotionaalisista illuusioista ja mentaalisista fiktioista.

¹⁵Vuosisatojen ajan opettajat ovat tyrannisoineet oppilaitaan. Nyt heiluri on kääntynyt vastakkaiseen suuntaan: oppilaat tyrannisoivat opettajaa. Tasapaino saavutetaan, kun sekä opettajat että oppilaat ystävystyvät ja työskentelevät yhdessä saavuttaakseen parhaat mahdolliset tulokset. Kun kerran ymmärretään yksilöiden olevan eri kehitystasolla, myös tulevaisuuden koulutusjärjestelmä ottaa huomioon tämän tosiasian opetusta eriyttämällä. Mutta tämä ei mahdollistu nykyisillä pedagogisilla testausmenetelmillä. Todellinen eriyttäminen edellyttää ihmisen verhojen ja niiden keskustien luokittelua objektiivisen tutkimuksen avulla. Samanaikaisesti esoteeriset astrologit kykenevät täsmällisiä horoskooppeja tutkien (ei vielä mahdollista) vahvistamaan objektiivisten tutkimusten oikeellisuuden, toteamaan kehitystasoon ja siten mahdollisuudet opintojen onnistumiseen. On painokkaasti vakuutettava, että nykyinen puhe esoteerisesta astrologiasta ei perustu tosiasioille. Vain planeettahierarkian oppilaat ovat esoteerisia astrologeja, eikä tämä oppi ole saatavilla emotionaalimaailmassa opettavilta opettajilta.

¹⁶Tulevaisuuden esoteerinen pedagogiikka varaa kaksi ensimmäistä elinikää (1–14 vuoteen) sivilisaation hallitsemiseen, kolmannen eliniän (14–21, mahdollisesti 12–21 vuoteen) kulttuurin hallitsemiseen ja neljännen eliniän (21–28 vuoteen) humanismin hallitsemiseen (johon sisältyy myös yhteys kausaaliseen ja essentiaaliseen tajuntaan). Näin sillä edellytyksellä, että yksilöllä on vaadittavat piilevät kyvyt.

¹⁷”Vaisto” = piilevyys, alitajunta (menneisyys),
älykkyys = valvetajunta,
intuitio = ylitajunta.

¹⁸Kun meillä joskus tulevaisuudessa on esoteerisia sisäoppilaitoksia, esoteerisia opettajia ja mentaaliasteella olevia lapsia jaloine harrastuksineen, silloin näillä oppilailla on suuret mahdollisuudet saavuttaa nopeasti korkeampi tajunta.

¹⁹Tulevaisuuden käytännöllisen psykologian tulisi keskittyä taitoon opettaa ihmisiä käyttämään fyysistä, emotionaalista ja mentaalista tajuntaansa järkevästi. Sopivaa aineistoa tajunnan sisällölle löytyy runsaasti kaikkien aikojen viisaiden opetuksista. Tämän aineiston järjestäminen sopivalla tavalla eri tarpeille ja eri kehitysasteille, vanhentuneiden ilmaisutapojen huolellinen uudelleenmuotoilu jne. olisi suuri tehtävä. Täten saataisiin jokaisen yksilön omalaatuun soveltuvia malleja samankaltaisille, itsemuotoilluille aforismeille. Tällöin on tärkeää ehkäistä pikkuvuorisesta taipumusta lainata kaikenlaisia sananlaskuja ja sanontoja, joista on tullut itsestäänselvyyksiä. Tunnuslauseena voitaisiin korostaa, että on toivottavaa ”ajatella yksi oma ajatus jokaisen toiselta yksilöltä saadun ajatuksen jälkeen”.

²⁰Tulevaisuuden koulutus on vapaaehtoinen. Lapset saavat oppia, mitä he tahtovat oppia, ei pakotetun mallin mukaan. Kun he ovat siinä määrin kehittyneitä, että he kykenevät itse arvioimaan, heille on kerrottava, mikä on välttämätöntä tullakseen päteväksi työntekijäksi olemassa olevissa ammateissa ja erikoisaloilla. Kaikki tarpeettomien tosiasioiden painolasti tullaan hylkäämään. Erityisopinnoista tulee yksityisasia. Opettajat eivät tule enää näkemään omaa erikoisalaansa kaikkein tärkeimpänä, vaan näkemään eri aineet kokonaisuuden näkökulmasta. He aloittavat järjestelmästä ja sitä käyttäen arvioivat, mitkä tosiasiat ovat tarpeen järjestelmän käsittämiseksi. Ulkoa muistettava tieto on minimaalista ja muistikilpailuja pidetään kerskailuna. Oivallus saa korvata oppineisuuden, arviointikyky saa korvata tietämisen. Muistinerot eivät ole ymmärtämysneroja.

²¹Kun filosofinen ja tieteellinen parhaimmisto on hyväksynyt hylozoiikan ainoana pitävänä työhypoteesina, kestää kolme sukupolvea, ennen kuin tämä järjestelmä hallitsee opetusta. Ensimmäiselle sukupolvelle sitä opetetaan yliopistoissa, toiselle sukupolvelle lukioissa ja kolmannelle sukupolvelle peruskouluissa.

Yllä oleva teksti on käännös Henry T. Laurencyn kirjoitelmasta *Pedagogik*. Kirjoitelma sisältyy kirjaan *Elämäntieto Yksi (Livskunskap Ett)*. Ruotsinkielisen alkuteoksen ensimmäinen painos 1986, toinen painos 2011. Suomentanut Irmeli Adelskog. Käännös Copyright © Kustannussäätiö /Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 2022. www.laurency.com Kaikki oikeudet pidätetään.

Tarkistettu 2022.12.20.